УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

ВЕРЕСЕНЬ
2014
№ 9 (259)

РОЗПОЧАТИ ДЕНЬ МОЛИТВОЮ 13 стор.

ПРО ЩО ШКОДУЮТЬ ЛІТНІ ЛЮДИ 16 стор.

«ЖИТТЯ НА ВІРУ» – ЖИТТЯ БЕЗ ВІРИ 18 стор.

Отці Василіяни запрошують

НА СВЯТКУВАННЯ ВІДПУСТУ СВ. МУЧЕНИКА ПАРТЕНІЯ

у Жовкві

19-27 вересня 2014 р.

Цьогорічне вшанування Святого мученика Партенія розпочнеться за таким розпорядком святкувань:
19.09-27.09 – девятниця до Святого Партенія (кожного дня ввечері о 19.00 год. Свята Літургія і Молебень до Святого муч. Партенія перед мощами)

Субота, 27 вересня

20.30 – Вечірня з Литією
22.00 – Молитовна хода містом з мощами Святого муч. Партенія

Неділя, 28 вересня

00.00 – Свята Літургія
Молебень до Святого муч. Партенія.
Виставлення Найсвятіших Тайн
02.30 – Спільна адорація Найсвятіших Тайн біля мощей Святого муч. Партенія
04.00 – Співана Вервиця
04.30 – Молитва заступництва за посередництвом Святого муч. Партенія
05.00 – Молитви на оздоровлення і помазання святим єлеєм освяченим на мощах Святого муч. Партенія
06.00 – Молебень до Пресвятого Серця Христового. Суплікація. Освячення води
09.00 – Святкова Утреня
11.00 – Урочиста Архиєрейська Свята Літургія.

Під час святкувань можна отримати повний відпуст, виконавши умови: Сповідь, участь у Святій Літургії, Святе Причастя.

Церква Пресвятого Серця Христового при монастирі Отців Василіян вул. Василіянська 4, м. Жовква, Львівська обл.

XIX Міжнародна

ПРОЩА ВЕРВИЦІ ЗА МИР І ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ

в ПОГОНІ

4-5 жовтня 2014року

ПРОГРАМА

Субота, 4 жовтня

13.30 – Реєстрація учасників прощі
15.00 – Співана Вервиця: Радісні таїнства
16.00 – Молодіжна програма
17.00 – Співана Вервиця: Світлі таїнства
17.45 – Складання Дарів для Цариці Покуття
18.00 – Архієрейська Свята Літургія
20.00 – Молебень до Матері Божої із Погоні
21.00 – Співана Вервиця: Страсні таїнства
22.00 – Хресна Дорога

Неділя, 5 жовтня

00.00 – Ватра, духовна програма: розважання, духовні пісні, в церквах – нічні чування
06.00 – Утреня
07.00 – Свята Літургія
08.00 – Урочисте винесення Чудотворної ікони Матері Божої
08.10 – Хресна дорога ненародженої дитини
09.30 – Співана Вервиця: Славні таїнства
11.00 – Архієрейська Свята Літургія віднова посвяти Непорочному Серцю Марії

Контактний телефон:
067 344 35 52 –
о. Никодим, ЧСВВ

Адреса:
Монастир ОО. Василіян
Успіння Матері Божої
с. Погоня,
Тисменицький р-н,
Івано-Франківська обл.
77400

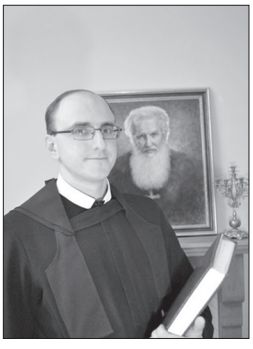

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

«СПАСТИ ЖИТТЯ, ЧИ ПОГУБИТИ?»

Дорогі наші читачі!

Минуло криваве літо в нашій любій і дорогій Україні. Чого чекати завтра? Тільки Богові відомо. Скільки мають ще страждати люди, скільки має ще пролитися невинної крові, скільки має згаснути життів? Кожен з нас терпеливо очікує й різними способами старається, щоб нарешті настав мир – в родинах і в цілому народі. Ми бачимо, як дорого і важко цей мир осягнути. Ми бачимо, як захланність і жорстокість сіють хаос і ворожнечу між людьми і не зупиняються ні перед чим. У полоні гріха й обману людина стає інструментом сатани, який ненавидить і зневажає Бога і все, що Боже: святість, мораль, закон. Все це руйнується від прикриттям добробуту, свободи, гуманності. Але чийого добробуту, свободи від кого, якої гуманності? Чи можна збагатитися чужими вкраденими грішми? Чи можна отримати свободу від совісті, на якій проллята кров? Чи можна будувати щастя на чужих сльозах? Чи можна жити, сіючи смерть?

Така реальність вияснюється все чіткіше й такі запитання постають все частіше. А висновок один: ми, люди, задалеко зайшли, задалеко відійшли від Бога Правди, забули про Його образ у своїй душі, байдуже відкинули чесність, справедливість і любов, а найголовніше – забули про відповідальність перед Богом та перед людьми. Якщо, за словами Христа, за кожне сказане слово люди дадуть відповідь на Страшному Суді, то скільки більше Справедливий Суддя буде вимагати відповіді за кожну спричинену сльозу, за зіпсуте здоров'я, за відібране життя. Ми жахаємося, коли чуємо чи бачимо, як буяє беззаконня, як шириться у світі зло, дивуємося, як далеко може зайти у своїй люті людина. Але ще більше жахіття огорне нас тоді, коли ми побачимо свою причетність до цього. Кожен наш крок від Бога розширяє двері для входу лукавого не тільки до нашої душі, але й до тих, хто поруч із нами, а з часом і до тих, що далеко від нас, а відтак – до всього людства. Якщо хворіє один орган у тілі – страждає також і все тіло. Це простий закон кожної спільноти, родини, суспільства. Ми не автономні й не самостійні. Те, що відбувається навколо нас, воно впливає на нас. А те, що стається із нами, впливає на довкілля.

Сьогодні дуже важливо зрозуміти та прийняти заклик Христа, який явно помітний у його риторичному запитанні: «Годиться в суботу чинити добро чи зло, спасти життя чи погубити?» Зрозуміло, що треба чинити добро, а не зло, спасти життя, а не погубити. Той, хто є рабом гріха, також буде спасати життя, але своє, і за рахунок інших. Однак тут доречно пригадати собі інше слово Спасителя: «Хто хоче спасти своє життя, той його погубить». Тому, якщо ми хочемо справжнього миру, добробуту, свободи, кращого життя, то мусимо бути в єдності з Тим, Хто є Творцем і Спасителем життя. Це Він – Дорога Правда і Життя, хто перебуває в Ньому, той має мир і життя. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ с. 7

ПЕРВОМУЧЕНИЦЯ ТЕКЛА с. 9

РОЗДУМИ НАД СЛОВОМ БОЖИМ: КАМІНЬ, ЯКИМ ЗНЕХТУВАЛИ БУДІВНИЧІ с. 10

ДЕНЬ ПОТРІБНО РОЗПОЧИНАТИ З МОЛИТВИ с. 13

МИ ПОКЛИКАНІ ДО ПРАВДИВОЇ СВОБОДИ БЕЗ ГРІХА с. 15

ПРО ЩО ШКОДУЮТЬ ЛІТНІ ЛЮДИ НА ПОРОЗІ ВІЧНОСТІ с. 16

«ЖИТТЯ НА ВІРУ» – ЖИТТЯ БЕЗ ВІРИ с. 18

ЦАРИЦЯ КАРПАТ – ГОШІВСЬКА БОГОРОДИЦЯ с. 20

ПОДЯКА ПАПИ ФРАНЦИСКА ЗА МОЛИТОВНУ ПІДТРИМКУ З ПРИВОДУ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТІ ЙОГО РІДНИХ с. 22

СОТНІ ЛЬВІВ'ЯН ПРОВЕЛИ В ОСТАННЮ ПУТЬ ЗАГИБЛИХ В АТО ГЕРОЇВ с. 22

У ЗАРВАНИЦІ В «РОДИННОМУ КОЛІ» ЗУСТРІЛИСЯ РОДИЧІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ с. 22

ПАТРІАРХ МОСКОВСЬКИЙ НАЖАЛІВСЯ НА ГРЕКО-КАТОЛИКІВ В ООН, РАДУ ЄВРОПИ ТА ОБСЄ с. 23

СЕПАРАТИСТИ ЗАХОПЛЮЮТЬ ХРАМИ І МОНАСТИРІ УГКЦ НА ДОНЕЧЧИНІ с. 23

ЖУРНАЛІСТ, УБИТИЙ ІСЛАМІСТАМИ, У ПОЛОНІ МОЛИВСЯ НА ВЕРВИЦІ с. 23

СВЯТКУВАННЯ 350-ЛІТТЯ КРАСНОПУЩАНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ с. 24

СВЯЩЕНИЧІ СВЯЧЕННЯ ІГНАТІЯ ГВОЗДИКА, ЧСВВ, В ЧОРТКОВІ с. 26

ЧИН ДОВІЧНОЇ ПРОФЕСІЇ У ЖОВКВІ ТА ЗОЛОЧЕВІ с. 26

ОБЛЕЧИНИ СЕСТЕР-ВАСИЛІЯНОК У ХРАМІ СВ. ОНУФРІЯ с. 27

5 СЕРПНЯ ОГОЛОШЕНО ДНЕМ ВШАНУВАННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ГОШІВСЬКОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ с. 27

с. 13

с. 16

с. 18

МІСІОНАР

СВЯТА МІСІЯ В С. ТУХОЛЬЦІ с. 27

ЧЕРНЕЧІ ОБЛЕЧИНИ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ 19 СЕРПНЯ с. 28

ШЛЯХ ДО СВЯЩЕНСТВА с. 28

ДУХОВНА МАТИ СУХОВІЛЬЧАН с. 32

ОТЕЦЬ ПРИЙМА, ЙОГО БОРОТЬБА, ПІСНЯ І ХРАМИ с. 34

100-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА РОМАНА ЛИСКА с. 37

У ЧЕРЗІ с. 40

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ЛІТО МИНУЛО, ЯКБИ Й НЕ БУЛО... с. 44

ВІДВІДУВАННЯ ХВОРИХ с. 45

НЕДОБРА МАТИ с. 46

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «З»» с. 50

с. 20

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.08.2014 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2014

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

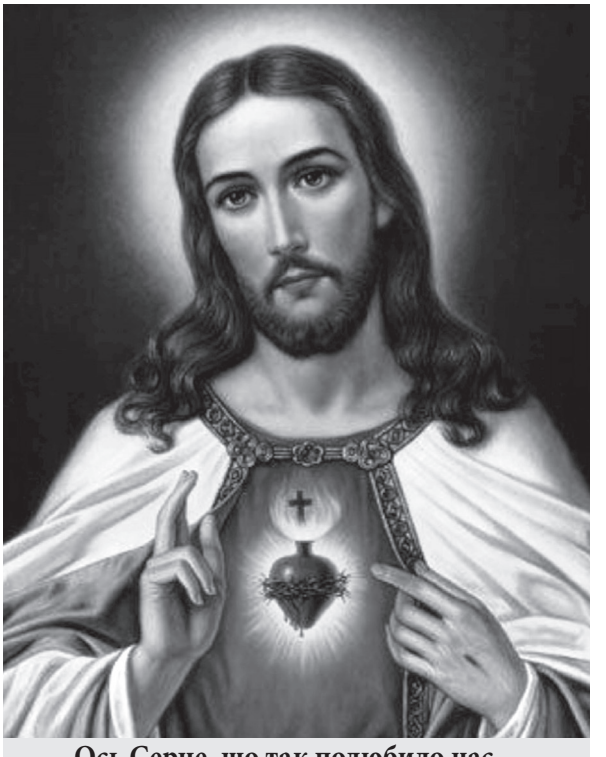

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб людей з обмеженими можливостями огортали любов'ю і необхідною гідною допомогою.

МІСІЙНИЙ: Щоб християни, натхнені Божим Словом, брали участь у служінні хворим і стражденним.

МІСЦЕВИЙ: Щоб українське суспільство з великим розумінням ставилося до людей з особливими потребами, хворих та вмираючих.

ПОКРОВИТЕЛЬ: мучениця Софія, 30 вересня

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб Господь дав мир регіонам, які найбільше страждають від насилля та воєн.

Чому чиновники не хочуть миру? Так, саме чиновники, або надлюди чи нелюди, тому що створені на образ і подобу Божу прості люди хочуть миру – вони не вникають. Україна й Ізраїль – дві держави, де тривають найважчі бої, де вмирають діти, де втрачають сенс життя батьки, де військових не встигають ховати, де вороги стають їжею бродячих собак... XXI століття...Три з десятьох заповідей, які міністр пропаганди Йозеф Геббельс, у свій час, придумав для фашистів, містили заклик до вбивства. Перед входом радянських військ до Берліна він разом з дружиною покінчили життя самогубством, умертвивши перед тим п'ятьох своїх дітей, вважаючи, що без соціал-націоналізму життя не буде... Ідеологія, політика, релігія і власні амбіції – це причини воєн. Так вважають син лідера терористів "Хамасу, який перейшов на сторону Ізраїля завдяки вірі в Бога, й дочка російського окупанта, якій соромно дивитися в дзеркало... І накінець – наша ненька Україна... Всю "кашу заварив", насправді, Янукович. І ті, хто віддавав голос за гречку. Україна мала стати Білорусією – плани зруйнував Майдан, на Сході мали настати хаос і підтримка сепаратизму – прийшло прозріння жителів Донбасу й впровадження АТО.

Поки Україна, як Давид, з Богом, Бог не відхилиться від нас – рано чи пізно ми переможемо "голіята". Настане мир, але залишиться ненависть до "брата", який підступно з допомогою "геббельсів" зомбував півсвіту й відбирав людські життя – і це все з благословення посередника між Богом і людьми... Люди, в яких руки в крові, не можуть спокійно спати і чекати старості – совість не дає... Шкода душ, які були створені для неба...

Відспівуючи полеглих героїв по різних куточках нашої держави, просімо у Бога для них місця без болю і печалі, для себе – терпеливості і миру, переосмислюймо своє життя, своє ставлення до патріотизму, не ображаймося, а робім висновки, допомагаймо і любімо братів і сестер сходу, які невинні, що народилися там і що ними ніхто не займався, і змагаймо, щоб на полі бою – у нашому серці – перемагало завжди тільки добро, яке ніколи не призводить до війни...

Місійний: Щоб Всесвітній День місій дарував кожному віруючому запал і рішучість, щоб нести Євангеліє всьому світу.

Проголошення Євангелія – це постійний обов'язок і важлива частина життя учнів Христа, що оживляє все життя Церкви. «Місіонерське завзяття – очевидна ознака зрілості церковної громади» (Бенедикт XVI, Verbum Domini, 95). Другий Ватиканський Собор особливо підкреслює, що місіонерське завдання розширення кордонів віри належить кожному хрещеному і всім християнським спільнотам: «Оскільки ж Народ Божий живе в спільнотах, насамперед єпархіальних і парафіяльних, і в деякому сенсі стає видимим через них, їм теж належить свідчити про Христа перед народами» (Ad Gentes, 37). Тому кожна спільнота покликана виконати доручення, яке ввірив апостолам Ісус, – бути Його «свідками в Єрусалимі і в усій Юдеї та Самарії і аж до краю землі» (Діян. 1:8), і це не щось другорядне, але сутнісний аспект християнського життя: всі ми покликані ходити вулицями світу, як каже Папа

Франциск, з нашими братами і сестрами, проповідуючи, засвідчуючи нашу віру в Христа, стаючи глашатаями Доброї Новини. "Я закликаю єпископів, священиків, пресвітерські і пастирські ради, кожну людину і кожну групу, всіх, хто відповідальний в Церкві за визначення чіткої позиції стосовно місіонерського виміру в освітніх і пастирських програмах, до розуміння, що їх апостольський обов'язок не є повним, поки він не містить у собі наміру свідчити про Христа перед націями і перед усіма людьми. Цей місіонерський аспект – не просто програмний вимір християнства, але також і парадигма, що має вплив на всі аспекти християнського життя", – наголошує Святіший Отець. ■

Місцевий: Щоб жителі всіх регіонів України прагнули осягнути мир у країні та остаточне взаємне примирення між людьми.

Блаженніший Любомир (Гузар) аналітичним оком охоплює насущні проблеми в Україні і формує свої думки у десять мудрих тез:

1. Це – російсько-українська війна (на Сході України). І цей конфлікт не виник учора, його послідовно готували років з десять. Ті, хто був при владі в Україні, певною мірою були ставлениками Росії. І те, що ми сьогодні маємо на Сході, – це результат зомбування людей, яких довгі роки годували однією і тією ж брехнею. Вони й повірили.

2. Росія обробляла Західну Європу точно так само, як і людей на сході нашої країни. Подивіться на Крим. Так, були програми російською, українською мовою, але всі вони були проросійськими. Та ж історія і з Донбасом: навіть якщо радіохвиля була українська, душа і думка її були російськими. І вони говорили те, що потрібно було Росії. Тому київський Майдан для них був чимось чужим і ворожим… Там не було свободи. Люди жили і продовжують жити в страху. Знадобиться дуже багато часу, щоб вони навчилися бути вільними.

3. Владі потрібно позбутися нечесних людей, яких там все ще дуже багато. На їх місце слід поставити впливових і шанованих людей, які власним прикладом демонструватимуть гідний спосіб життя, зможуть змінювати мислення інших. У Москві поховали Валерію Новодворську. Подумайте: якби в Росії такі люди мали можливість говорити?! Росія напевно б змінилася. Такі люди потрібні Україні.

4. Я скажу, чого нам не вистачає. У нас сила-силенна політиків. Подумати тільки — більше 200 зареєстрованих партій! Політики є, а ось державних мужів – немає. Не видно де Голлів, де Гаспері, Шуманів. Їх немає. І не тільки у нас. Великих особистостей, мислителів сьогодні не видно в усьому світі.

5. Агресія Москви сьогодні розігрує той же сценарій, що і колись Гітлер, який вирішив захопити Європу. Проблема криється в структурі російської держави – це імперія. І не Путін її придумав. Сьогодні він просто виконує роль самодержця. Але ця гра із збиранням земель корінням сягає на 300-400 років тому, й історично для сьогоднішньої Росії вона зрозуміла. Всі її правителі, починаючи з Петра І і закінчуючи Сталіним, а тепер вже і Путіним, займалися тільки цим. Вся сутність російської імперії зводиться до тріади «православ'я, самодержавство, народність», яку сформулював граф Сергій Уваров.

6. Те, що ми називаємо комунізмом, а точніше сказати – більшовизм, було продовженням царської Русі. Замість царя з'явився генсек, замість таємних поліцій – НКВД, КДБ і так далі. Зберіть все разом, і ви побачите цю спадковість… **Прийшов Путін. Він відновлює те, що було при Радянському Союзі, при царській Росії.**

7. У нас є Всеукраїнська рада церков – організація, аналогів якої ніде в світі більше немає. Рада об'єднує 19 найбільших релігійних груп країни. Це і християни, і мусульмани, і євреї… Ви тільки уявіть, яка це сила! На останньому засіданні ради було заявлено, що всі хочуть єдиної України. Чудово! А тепер, брати, починайте проповідувати. Скажіть людям, що потрібно бути чесними, не

красти, не лінуватися, не чекати, що хтось щось за вас зробить. Працюємо! У цьому і полягає **соціальна доктрина Церкви.** І якщо вона залишається собою, виховує думаючих віруючих людей, тоді вона небезпечна для будь-якого злочинця, бандита або диктатора.

8. Любити свою землю, свою Батьківщину – те ж саме, що любити своїх батьків. Ці два слова мають спільний корінь. Це і є патріотизм, про який повинна піклуватися Церква. На жаль, у нас Церква весь цей час перебувала під політичним патронатом влади – ще з 40-х років минулого сторіччя, коли Сталін зрозумів, що православ'я можна використовувати як інструмент впливу на людей.

9. Держава в рівній мірі має підтримувати всіх і не пхатися у справи Церкви. Бачите, Кучма, Ющенко, Янукович – всі вони дійсно хотіли мати під своїм крилом хоча б одну церкву. Точно так, як це зроблено в Росії, де патріарх Кирило – слуга уряду, слуга Кремля. Та ж Всеукраїнська рада церков була дітищем Кучми, який через свою людину в уряді диктував нам, що і як ми повинні робити. Правда, ми дуже швидко збунтувалися. Тому коли Янукович знову спробував нас приручити, нічого не вийшло – ми просто не далися.

10. Папа Йоан Павло II церковну ситуацію в Україні називав екуменічною лабораторією. Так, у нас є безліч релігійних груп, але ми не боремося один з одним. Я не кажу, що ми об'єднані, що ми завжди підтримуємо один одного, але **справжньої ворожнечі, незважаючи на безліч непорозумінь, у нас немає.** Є окремі люди, які ведуть себе вороже, які всіх і вся проклинають і вважають, що тільки вони хороші. Але це – дурість.

Можна без кінця додавати тези – скільки голів, стільки й думок, але на правдиві претендують лише ті уста, через які промовляє Бог. Саме співпраця з Господом, віра і розум допомагають нам збагнути ситуацію, сформувати думку без впливу ЗМІ і розв'язати проблему без війни. ■

Покровитель на жовтень:

первомученица Текля

День в календарі – 7 жовтня

Текля жила в місті Іконії, була дочкою знатних і багатих батьків і відрізнялася незвичайною красою. Почувши проповідь апостола Павла про Спасителя, Текля всім серцем увірувала в Господа Ісуса Христа і твердо вирішила не вступати в шлюб і присвятити своє життя Євангельській проповіді. Як ученицю апостола Павла, Теклю засудили до спалення. Однак полум'я оточило мученицю і не торкнулося її. Вдарив грім, і сильна злива з градом погасив багаття. Мучителі в страху розбіглися. Текля покинула місто і розшукала Павла. Разом з ним і його супутниками вона пройшла з проповіддю Євангелія до Антіохії. Там вона зазнала переслідувань сановника Олександра, полоненого її красою. За відмову вступити з ним у шлюб і за віру вона була засуджена на смерть. Але голодні звірі не чіпали її. Тоді Теклю прив'язали до двох биків і стали гнати їх в різні боки, але міцні мотузки розірвалися, як павутина. Правитель устрашився, знавши, що мученицю зберігає Всесильний Бог, і повелів відпустити Теклю. Вона оселилася в пустелі і прожила там довгі роки, проповідуючи Слово Боже. Коли святій було вже 90 років, на неї ополчилися язичницькі волхви за те, що вона безоплатно лікує хворих, і підіслали до неї найманців. Коли переслідувачі були вже близько, Текля покликала про допомогу Христа; гора розступилася і сховала святу діву. Так віддала душу Господу свята Текля. ■

Роздуми над Словом Божим:
КАМІНЬ, ЯКИМ ЗНЕХТУВАЛИ БУДІВНИЧІ

«Був один чоловік-господар, що насадив виноградник. Він обвів його огорожею, видовбав у ньому чавило, вибудував башту, винайняв його виноградарям і відійшов. Коли ж настала пора винозбору, послав він слуг своїх до виноградарів, щоб узяти від них плоди, йому належні. А виноградарі, схопивши його слуг, кого побили, кого вбили, кого ж укаменували. Тоді він послав інших слуг, більше від перших, але ті вчинили й з ними те саме. Наприкінці послав до них свого сина, кажучи: «Матимуть пошану до мого сина». Та виноградарі, уздрівши сина, заговорили між собою: Це спадкоємець. Нумо, вб'ємо його й заберемо собі його спадщину. І, взявши його, вивели геть з виноградника й убили. Отож, коли прибуде господар виноградника, що зробить з тими виноградарями?" "Лютих люто вигубить", – відповіли йому, – "а виноградник винаймить іншим виноградарям, що будуть давати йому плоди його своєчасно". Тоді Ісус сказав їм: "Чи в Письмі не читали ви ніколи: Камінь, що відкинули будівничі, став каменем наріжним? Від Господа це сталось і дивне в очах наших».

(Мт. 21:33-42)

о. Йосафат ВОРОЦЯНКА, ЧСВВ

1. Заздрість. Євангеліє першої неділі вересня оповідає нам про чоловіка-господаря, який старається про власний добробут і добробут ближнього свого. Пан насадив виноградник, обвів його огорожею, видовбав у ньому чавило, вибудував башту (Мт. 21:33). Іншими словами, він зробив велику роботу з підготовки виробництва вина. Створив робочі місця для працівників, і, напевно, гарно оплачував їхню працю. У це все було вкладено немалі кошти. Тож і пан мусів бути заможним, щоб налагодити таке виробництво. З Євангелія ми не можемо довідатися, яких розмірів сягали статки пана, як теж і те, чи вони були чесно зароблені, чи ні. Але з обсягу робіт бачимо, що вони були чималі.

Цікавий момент очікує на нас попереду. Коли настав час збирати плоди винограду і господар посилає слуг щоб забрати те, що йому належить, від робітників виноградника,

то останні, озлобившись на пана, б'ють його слуг, каменують і побивають, те саме чинять і з його єдинородним сином. Чим керуються робітники виноградника, чинячи такі речі? Вони хочуть привласнити те, що їм не належиться. Можливо, думають, що важко напрацювалися у винограднику, тепер ці плоди належать і їм, тому що тут вкладено їхню працю. Достеменно не можемо знати, чому вони робили такі жахливі вчинки. Робітники навіть убили єдиного сина господаря з метою привласнити спадщину. І тут ми можемо прослідкувати гріх заздрості. Перша річ, робітники заздрять панові-господарю в тому, що він заможний. Це є найперша і найбільша їхня провина. Друга річ, вони заздрять господаревому синові, який має успадкувати все це багатство.

Заздрість належить до семи найважчих (смертних) гріхів. Заздрість – це постійне незадоволення добром інших людей. «Як це мій сусід може мати кращий будинок від мене? Як це мій друг купив собі таку гарну машину? Він, напевно, десь накрав грошей на неї? Яким чином Петро міг стати головою селищної ради? Мабуть, давав хабарі? Як той бідний хлопець міг стати священиком? Напевно, заплатив за це?» Черв'як заздрості гризе людину із нутра. Через заздрість людина не спокійна, постійно ходить незадоволена чимось, не спить ночами. Подібно як не має білої або чорної, важкої чи легкої гордості, так само не існує доброї заздрості. Коли хтось каже, що заздрить по доброму, це не правда. Вся заздрість є гріхом.

Заздрість не існує сама по собі. На жаль, заздрість несе із собою важкі наслідки: перелюб (в сусіда гарна дружина а в мене ні – зрадив власній дружині); крадіжка (знайомий купив золотий перстень – поцупив цей перстень); вбивство (конкурент в бізнесі має великі прибутки – вбив конкурента); очорнення (наговорювання неправди на когось). Односельчанка стала секретарем Львівської міської ради – «облили болотом» цю особу. Наслідки заздрості є жахливі. Вона знищує, виснажує, робить людину слабкою, позбавляє її здатності радіти. Через заздрість страждало і страждає багато невинних людей.

Перше вбивство на землі сталося через гріх заздрості. Каїн позаздрив своєму братові Авелеві, бо Бог прийняв братову жертву, а його ні. Саме через заздрість Каїн убив свого брата. І сьогодні цей «гріх Каїна» поширився у нашому суспільстві. Навіть духовні особи заздрять одні одним за посади, освіту, місце праці, винагороду за працю. У наш час не так жахливою є епідемія СНІДу чи грипу, як жахливою є епідемія ЗАЗДРОСТІ. Суспільство жахливо хворіє на заздрість.

Український письменник і поет Василь Сухомлинський каже: «Якщо у твоїй душі заворушилося почуття радості від того, що твій товариш гірший за тебе, – значить, тобі треба ще багато вчитися, виховувати самого себе, виганяти із себе егоїзм…»

2. Зичливість, або доброзичливість. Побороти гріх заздрості можливо лише завдяки чесноті доброзичливості. Противагою до гріха заздрості є практикування цієї чесноти. Хто вправляється у доброзичливості, позбувається заздрості. Бути доброзичливим – означає бажати людям добра. «Якщо мій сусід побудував собі гарний будинок, то хай Господь його благословить, щоб він мав іще більше добра». Зичливість – це мати волю бажати добра, і робити добро людям. Справжня доброзичливість є щирою турботою про добро для людей, не звертаючи уваги на їхню холодність, ворожість, неуцтво.

«Ми часто говоримо один одному: «Бажаю тобі всього доброго», «Бажаю вам добра і щастя» – це не просто вираження ввічливості. У цих словах ми висловлюємо свою людську сутність. Треба велику силу духу, щоб уміти бажати добра іншим» (Василь Сухомлинський).

Щоб уміти бажати добра людям, треба їх любити. Так навчає нас апостол Павло. Хто

любить, той не заздрить: «Любов – …, не заздрить…» (1 Кор. 13:4). Якщо я заздрю, то я не люблю. Любов є найкращим ліком від заздрості. Євангелист Іван каже, що: «…Бог є Любов» (1 Ів. 4:8). Ісус Христос є Любов. Він має силу лікувати заздрість, бо є тим, хто нищить гріх світу. Власною любов'ю до світу нищить його гріх. Тільки Ісус може вилікувати заздрість, тому що Він сягає самого її джерела. Але нам потрібно відкритися на Його Любов, маємо бути відкриті на Бога. Найпершим моментом у лікуванні заздрості є визнати перед самим собою, що я є заздрісним. Наступним етапом є визнання цієї заздрості у Святій Таїні Сповіді. Коли визнаємо перед собою і перед священиком цей головний гріх, це означає що половину шляху зцілення пройдено. Далі необхідно відчути, що Господь нас любить. Ісус любить заздрісників, якими ми є. Відчуваючи любов Божу до себе, просімо, щоб Господь зцілив нас від цього важкого гріха.

3. Камінь, що відкинули будівничі. Камінь, про який говориться у 42-му вірші, – це Ісус Христос, Син Божий. Цей камінь є основою, на якій повсякчасно будується спасіння людини. Лише Господь здатний зцілити людину, якщо вона бажає цього зцілення. Цим бажанням є співдія людини з Божою освячуючою ласкою. Ісус здатен обернути зло на добро. Ми можемо мати злі наміри, схильності до зла, але Христос здатен їх перемінити. Син Божий має силу нашу заздрість перемінити у доброзичливість. Нам необхідно розуміти віру в Сина Божого, Месію, Спасителя який любить людину, любить і розуміє людську неміч і слабкість. Ми повинні шукати той наріжний камінь – віру в Ісуса Христа, Бога і Людину, який приніс у світ вістку про спасіння, про визволення із неволі гріха. Ми покликані до віри у те, що Бог любить мене грішного. Так, насправді Він любить мене. Це правда. Бог любить мене. Він приймає мою заздрість і хоче її вилікувати, але я маю сказати Йому про неї. Я маю поділитися тією великою таємницею, що живе в мені.

Дивно воно є: Бог допускає для мене, щоб я захворів цим гріхом і одночасно сам його лікує. Бог є дивним. Так, Він є дивним, і в цьому полягає Його велич. Відкриймося на Божу Любов. Відкриймося на Його доброту і милосердя. Любімо життя і дякуймо Богові за все, що в нас є. ■

Молімося: *«Небесний Господарю! Стаю перед Тобою у покорі духа. Визнаю, що у мені присутній гріх заздрості, який є наслідком браку любові. Я не завжди приношу ті плоди, яких Ти очікуєш від мене. Заздрю благодаті, яку Ти зливаєш на моїх співбратів, забуваючи, що також і мене огортаєш нею. Прошу прощення у Тебе за таку гріховну поставу. Нехай буде благословенна Твоя доброзичливість, що притягла мене до Тебе, щоб спасти і звільнити. Амінь».*

ДЕНЬ ПОТРІБНО РОЗПОЧИНАТИ З МОЛИТВИ

Галина ФЕСЮК, м. Жовква

Увесь світ складається з людей: розумних, не дуже і, звичайно, – перевертнів. Я не кажу про хворих, які не вміють мислити.

Аналізуючи війни в Україні в останні століття, спостерігаємо, що українці ніяк не можуть зачепитися за верхівку влади. «Але ж ми – розумні!» – кажемо про себе. І чому тоді по наших головах ходять москалі? Розум – не сила, розум – це аналітичні здібності, це – вміння сприймати світ таким, яким він є, вміння жити чесно, правдиво і відверто. А ще ми повинні поважати і любити один одного, любити свою рідну землю так, щоб за неї віддати своє життя. Так, як це зробив Ісус Христос. Він – приклад для всіх живих на землі, а не лише для простих людей.

А що відбувається в Україні сьогодні? Якийсь маразм. Інтервент-москаль розв'язав війну, а українські москалята допомагають йому нищити майбутнє моєї держави, моїх дітей, моїх українців .І без жалю та співчуття продовжують вести один на одного наклепи, вигадувати в ЗМІ, зокрема в Інтернеті, страшні історії, як ось

ця обмоскалена закарпатська донеччанка, куплена москальськими журналістами, що світу набрехала про вбивство дитини на очах в матері. Та й інші брехливі речі, які щодня повзають Інтернетом, забивають серця українців гноєм, залякуванням та «страшилками».

Чому ми не можемо із вірою та впевненістю говорити чи писати: «Ми переможемо цю ницу москальню, бо вона – гнила і безбожна, ми – сильні, із здоровим духовним коренем, ми будемо жити так, що нам буде заздрити світ», – як говорив перед смертю А.Шептицький?

До речі, якщо ми такі розумні, чому ж у своєму середовищі поводимось, як миші, ні, наче щурі, кусаємось, гриземось, нищимо свій інтелект отрутою хмелю чи спиртними напоями? Зрештою, сидячи перед телевізором чи в Інтернеті по «надцять» годин, ми теж не станемо щасливішими. І коментарі тут зайві.

Не можу дивитися спокійно на людину, котра вигадує те, чого не було і немає, оскверняє іншого заради своєї вигоди, а не раз і сама не знає навіщо когось брудом обливає. А з цього розпочинається зло, саме із гнилої людської середини – з безбожництва. Хоч нерідко людина називає себе християнином і творить справи, несумісні із законами християнської моралі. Чому я про це пишу?

У сьогоднішній важкий для України час, ми повинні ще більше цінувати нашу культуру, мову, традиції, Церкву, задля якої гинули священики, християни, ті, хто не хотів зректися своєї батьківської віри. Ми повинні цінувати одне одного, як ніколи. Маємо молитися і вірити, що Бог не хоче нас залишити наодинці, Він не хоче нашої смерті. Бог хоче покаяння, милосердя і справедливості у наших серцях. А ще маємо багато працювати – над самовдосконаленням, над збереженням нашого здоров'я і сили, щоб перемогти ворога в собі, а потім боротися з відвертим злом.

Зрештою, потрібно не боротися зі злом, а очистити свою душу від зла, ненависті і брехні. Кожного дня, поступово, вставати з молитвою, щоб Бог допоміг жити без гріха, в повній гармонії душі і тіла, розуму і сили. І тоді Вища сила відкриє неоцінений світ краси і щастя, а ворог буде відчувати свою слабкість, тому що духовна внутрішня сила не зраджує, вона піднімає на вищий щабель розум. І тоді такий народ – непереможний.

Фатімська Матір Божа у часі свого об'явлення сказала: «Якщо Україна і Росія навернуться до Бога – Третьої світової війни не буде, а коли не навернуться, – то знайте, що буде Третя світова війна». А в тій війні може вижити лише третина людства. Оце вже буде схоже на кінець світу, матимемо страшну катастрофу. Тому, нам слід вірити Матері Божій і молитися за навернення України й Росії. О. Василь Вороновський казав: «Тепер, коли з'являються, мов гриби після дощу, всілякі секти і проповідують далеко не християнські вчення, за це, вважаю, будемо покарані Господом. І якщо далі ті секти поширюватимуться, то може прийти антихрист і вони його приймуть».

Тому сьогодні кожен чиновник, від найвищого щабля влади до низу, повинен вставати з молитвою, жити так, щоб ворог впав ниць до його ніг.

А християнський народ, якщо ще не втратив розуму, має за цим вслідкувати. ■

о. Ігор ЦАР

ІСУС І УКРАЇНА

(На мелодію «Спить ставок, де колишуться віти»)

Будь прославлений любий Ісусе,
будь прославлений Боже святий.
Серед вірних дітей України,
що на муки за правду і волю пішли. (2р.)

Я чекаю на Тебе, Ісусе,
я чекаю на Тебе завжди.
Прийди, Боже, врятуй Україну
від прокляття гріховної тьми. (2 р.)

І прийшла довгождана година,
і прийшла довгождана пора.
Мати Божа за нас заступилась,
і воскресла Україна моя. (2р.)

МИ ПОКЛИКАНІ ДО ПРАВДИВОЇ СВОБОДИ БЕЗ ГРІХА

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Слово «свобода» є сьогодні солодким для багатьох із нас. Так чудово почувати себе вільним! Свобода теж починається тоді, коли відпускаємо на волю іншого. Птаха, паперового змія, іграшкового літака... себе тощо.

Відомо, що такий персонаж, як Козак Мамай, поширений серед українського народу в XVI – XX ст, був образом свободи та вільної людини. Він також часто висів на стіні поряд з іконами... Неодноразово боролася за справжню свободу наша стражденна Ненька-Україна.

Тепер повернемось до релігійної дійсності. Душогубець диявол хоче неодноразово затягнути християн у своє тяжке рабство, неволю гріха, використовуючи для цього різноманітні витончені методи та навіть вдаючи зі себе «ангела світла». Нечистий пропонує наркотики, пияцтво, розпусту у статевій сфері, злодійство, постійні чвари, вбивства тощо, та чи це надійний шлях до щасливої вічності? Слід бути завше обережним, аби не втратити легко цю безцінну свободу християнського (чеснотливого) життя. Оминаймо так звані диявольські приманки, порозкидані скрізь по світі, бо ворог Бога та людини навіть спотворює Слово Боже, щоби нас підступно обманути... Тільки береженого береже Всевишній! «Кожен, хто гріх чинить – гріха невільник!» (Ів. 8:34).

«Христос нас визволив на те, щоб ми були свобідні. – Пише ап. Павло. – Тож стійте і під кормигу рабства не піддавайтеся знову» (Гал. 5:1). Тільки християнство дарує автентичну свободу – свободу поза гріховним злом (сваволею). «Ви бо, брати, покликані до свободи; аби тільки свобода ваша не стала приводом до тілесності; але любов'ю служіть одне одному» (Гал. 5:13). Чи ми дійсно свобідні?..

Кожен має завше свободу вибору. Тож варто обирати тільки те, що добре, далеке від зла, відповідаючи за свої вчинки. Не слід ніколи зловживати власною свободою, щоб не потрапити у так звану тінь смерті. Є, до речі, така повчальна коротка притча.

Одного разу зібралися люди, вийшли в поле, зробивши Богові виклик…

– Якщо Ти, Боже, є, – сказали вони, – то чому у світі панує така жорстокість, чому стільки воєн, вбивств, насильств, грабежів?

Господь їх запитав:

– А вам це не подобається?

– Ні, звичайно!

– Навіщо ж тоді ви воюєте, грабуєте? Я ж дав вам, Своєму створінню, вільну волю, щоб ви вибирали між добром і злом. Однак ви, люди, полюбивши більше гріх і зло, не хоче відмовитися від свого порочного життя, прагнете раз і назавжди звільнитися від невтомного голосу совісті, не хоче йти від темряви до світла... ■

ПРО ЩО ШКОДУЮТЬ ЛІТНІ ЛЮДИ НА ПОРОЗІ ВІЧНОСТІ

(Записки волонтера з Дому пристарілих)

Анна АНІКІНА

Кілька років я допомагала самотнім людям похилого віку. Сьогодні мені навіть важко сказати, хто отримав від цього більше користі: я чи ті дідусі і бабусі, останні дні на землі яких я намагалася зробити спокійнішими і легшими.

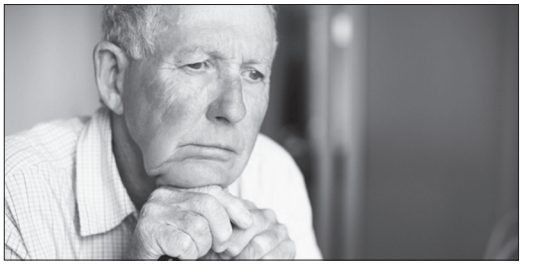

Можу з впевненістю сказати, що моя ієрархія життєвих цінностей після спілкування з помираючими старими докорінно змінилась. Більшість з того, що здавалось в житті головним, відійшло на другий і третій плани. Ось про що найчастіше шкодують дідусі та бабусі.

Вони народили замало дітей

«Я зараз так шкодую, що ми тоді не народили для доні братика чи сестричку. Жили ми в комуналці, п'ятеро в одній кімнаті з моїми батьками. І я думала: ну куди ще одну дитину, куди? І ця спить в кутку на скриньці, тому що навіть ліжечка ніде поставити. А потім чоловікові по службовій лінії виділили квартиру. А потім – іншу, більшу. Але вік вже був не той, щоб народжувати».

«Зараз думаю: ну от чому не народила навіть п'ятьох? Адже все було: чоловік добрий, надійний, годувальник, «кам'яна стіна». Робота була, дитячий садочок, школа, гуртки… Всіх би виростили, підняли на ноги, в житті влаштували. А ми просто жили як усі: у всіх дитина одна, і у нас хай буде одна».

«Бачила, як мій чоловік няньчиться з цуценям, і подумала: а це ж в ньому нерозтрачені батьківські почуття. Його любові на десятьох би вистачило, а я йому народила лише одного…»

Вони надто багато працювали

Другий пункт часто пов'язаний з першим – багато бабусь згадують, що в молодості робили аборти зі страху втратити роботу, кваліфікацію, стаж. В старості, озираючись на пройдений життєвий шлях, вони просто не розуміють, нащо за цю роботу трималися, часто некваліфіковану, непрестижну, нудну, важку, низькооплачувану.

«Працювала я комірником. Весь час на нервах – раптом недостачу виявлять, на мене запишуть, тоді – суд, в'язниця. А зараз подумаю: і навіщо працювала? У чоловіка ж хороша зарплата була. А просто всі працювали, і я теж».

«Тридцять років я працювала в хімічній лабораторії. Вже в п'ятдесят ніякого здоров'я не лишилось – втратила зуби, шлунок хворий, гінекологія. І навіщо, питається? Сьогодні моя пенсія – три тисячі рублів, навіть на ліки не вистачає».

Вони надто мало подорожували

Серед кращих своїх спогадів більшість літніх людей називає подорожі, походи, поїздки.

«Пам'ятаю, як ми ще студентками поїхали на Байкал. Яка ж там неземна краса!»

«Ми на цілий місяць вирушили в круїз на теплоході по Волзі до Астрахані. Яке ж це було щастя! Ми були на екскурсіях в різних історичних містах, загоряли, купалися. Подивіться: я досі зберігаю фотографії!»

«Пам'ятаю, як ми приїхали до друзів у Грузію. Яким же м'ясом нас пригощали грузини! У них було зовсім не таке м'ясо, як у нас, з магазину, заморожене. Це було парне м'ясо! А ще нас пригощали домашнім вином, хачапурі, фруктами із власного саду».

«На вихідні ми вирішили поїхати в Ленінград. У нас тоді машина була, ще двадцять перша «Волга». Сім годин за кермом. Вранці сіли снідати в Петропалаці на березі Фінської затоки. А потім запрацювали фонтани!»

«У Радянському Союзі були ж дешеві авіаквитки. Чому я тоді не з'їздила на Далекий Схід, на Сахалін, на Камчатку? Тепер вже ніколи ці краї не побачу».

Вони купували забагато непотрібних речей

«Бачиш, доню, килим на стіні висить? Тридцять років тому за ним записувались в чергу. Коли килими давали, чоловік був у відрядженні, я одна його на своєму горбі тягла. І кому сьогодні цього килима треба? Хіба що бомжам замість підстилки».

«Бачите, у нас в буфеті стоїть німецький фарфоровий сервіз на дванадцять персон. А ми навіть ніколи в житті з нього не їли й не пили. О! Давайте візьмемо звідти по чашці з блюдцем і вип'ємо з них чаю, нарешті. І для варення тарілочки виберіть найгарніші».

«Ми дуріли від цих речей, купували, діставали, старались… А вони навіть не роблять життя комфортнішим – навпаки, вони заважають. Ну нащо ми купували ту поліровану «стінку»? Все дитинство дітям зіпсували: «не чіпай», «не подряпай». А краще стояла б тут звичайнісінька шафа, з дощок збита, зате дітям можна було б грати, малювати, лазити!»

«Придбала на всю зарплату фінські чоботи. Ми потім цілий місяць їли одну картоплю, яку бабця з села привезла. І нащо? Хіба хтось колись став мене більше поважати, краще до мене ставитись через те, що у мене чоботи фінські, а у інших – ні?»

Вони замало спілкувались з друзями, дітьми, батьками

«Як би я хотіла зараз побачити свою матусю, поцілувати її, поговорити з нею! А мами вже двадцять років, як нема з нами. Я знаю, що коли не буде мене, моя донька буде так само сумувати, їй буде так само мене не вистачати. Але як їй це пояснити зараз? Вона так рідко приїздить!»

«Мій ліпший друг юності – Василь Петрович Морозов – живе за дві станції метро від нас. Але ось вже кілька років ми говоримо лише по телефону. Для двох старих інвалідів навіть дві станції метро – нездоланна відстань. А які в нас раніше свята були! Жінки пекли пироги, за столом збиралось по тридцять осіб. Пісні завжди співали наші улюблені. Частіше треба було зустрічатись, не лише у свята!»

«Народила я Сашеньку і в два місяці віддала в ясла. Потім – дитячий садочок, школа з продовженим днем… Влітку – піонерський табір. Одного разу приходжу додому і розумію: там живе чужа, зовсім мені не знайома п'ятнадцятилітня людина».

Вони замало навчались

«Ну чому я не вступила до інституту, обмежилася тільки технікумом? Адже могла б запросто отримати вищу освіту. А всі казали: куди тобі, вже двадцять п'ять років, давай, працюй, зав'язуй зі школярством».

«І що мені завадило вивчити німецьку мову добре? Адже скільки років прожила в Німеччині з чоловіком-військовим, а пам'ятаю тільки «auf Wiedersehen».

«Як мало я читала книжок! Все справи і справи. Бачите, яка у нас величезна бібліотека, а більшість цих книг я навіть ніколи не відкривала. Не знаю, що там, під обкладинками».

Вони не цікавились духовними питаннями

«Я навіть жодної молитви не знала. Зараз молюся, як можу. Хоча б найпростішими словами: «Господи, помилуй!» Молитва – це така радість».

«Знаєте, я все життя віруючих людей побоювалась. Особливо завжди боялась, що вони таємно від мене навчать своїй вірі моїх дітей, розкажуть їм, що Бог є. Діти у мене хрещені, але про Бога я з ними не говорила ніколи – самі розумієте, тоді всяке могло бути. А тепер розумію: у віруючих було життя, у них було щось важливе, що тоді пройшло повз мене». ■

За матеріалами КРЕДО

«ЖИТТЯ НА ВІРУ» – ЖИТТЯ БЕЗ ВІРИ

бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ

Тепер часто трапляються випадки, коли молоді особи, або вже й немолоді, оскільки давно практикують «сімейне» життя без церковного шлюбу, як кажуть в народі, «живуть на віру».

Зазвичай такі особи стараються себе оправдати поширеними виразами: «ми хочемо попробувати, чи підходимо одне одному», «ану ж, нічого не вийде», «для чого нам шлюб, коли ми і так живемо разом і у нас все добре», «а люди, що взяли шлюб, також розлучаються», «ми візьмемо шлюб, коли побачимо, що ми одне одному підходимо».

Найперше варто зазначити, що Церква прагне допомогти людині осмислити і якнайкраще підготувати себе до одного з найважливіших кроків у її житті. Адже Подружжя Церква встановила однією із сімох Святих Тайн. Господь, творячи першу людину – Адама, не лишає його самого, а з його ребра творить йому допомогу – жінку, яку називає Євою. Саме Подружжя від сотворення світу за своєю суттю є добрим і має на меті взаємодопомогу, підтримку, дарування себе у любові, щоб бути завжди разом опорою одне для одного. І врешті дітонародження, адже Подружжя покликане для того, щоб дати життя дітям, що народяться завдяки любові чоловіка і жінки. Під час шлюбу у храмі молодому подружжю уділяється Божа благодать, що буде вести чоловіка й жінку в їхньому житті. Сам Господь невидимим для людини способом вінчає і творить це подружжя на небесах.

Подружжя передбачає добровільну і взаємну згоду обох сторін, чоловіка і жінки, які хочуть бути разом, даруючи себе один одному. У цьому передбачається взаємне пошанування гідності одне одного. Тому що подружжя укладається на постійно, «аж доки смерть не розлучить нас». Натомість у способі «життя на віру» вбачається лише користання, страх взяти на себе відповідальність не лише за іншого, але і за себе. Не можна жити між собою за принципом «попробую». Пробувати можна одяг, чи він личить, їжу, меблі, телефон чи телевізор. Людина не є річчю, яку можна випробовувати, а саме ставити над собою і кимось експеримент: «вийде або не вийде». Гірше в цьому випадку, що одна із сторін просто користає з іншого, допоки це приносить якусь приємність. Хто знає, скільки часу триватиме це задоволення… Коли воно закінчиться, тоді зазвичай буде користання із когось іншого. Церква не може дозволити жити за прислів'ям: «Що не з'їм, то хоч надкушу». Це цілковите приниження гідності особи іншого.

У подружжі передбачається взаємна допомога, відповідальність одне за одного. У «житті на віру» цього немає, бо ніхто нічим не зв'язаний. Коли щось буде не так – кінець стосункам. Часто у таких випадках вбачається страх, невідповідальність, егоїзм. Адже коли на перше місце ставиться любов, тоді немає місця для якогось боягузтва. Бо подружжя укладається не лише перед Богом, але й перед людь-

ми, що є у храмі. Коли між молодятами є щира взаємна любов, то чому треба критися чи боятися чогось? Навпаки, вони привселюдно виявляють, обіцяють, що будуть долати всі сімейні проблеми разом аж до смерті. Поки людина живе, завжди матиме проблеми, від яких ніде не дінеться. Але у подружжі чоловік і жінка долають їх разом, приймаюче один одного такими, якими вони є. Головними є їхня любов одне до одного і бажання добра для іншого.

Часто способи «життя на віру» є зумовлені тим, що окремі особи вбачають у подружніх відносинах лише задоволення своїх статевих потреб. Подружжя визнає сексуальність як дарування себе для іншого і для народження дітей, дарування і продовження життя. Адже народження дитини у подружжі є виявом любові. А коли все звести до задоволення, цей шлях веде до краху. Такий спосіб життя передбачає не мати дітей, а просто жити для особистого задоволення. Рано чи пізно такі стосунки стають надокучливими. І тоді хтось шукає задоволення у комусь іншому. Таким чином люди виявляють свою нестриманість і нетерпимість. Стосунки у шлюбі передбачають подружню вірність. Це життя заради іншого. А коли є діти – то це виховання і піклування про них, взаємодопомога одне одному в цьому.

Християнське подружжя є публічним, це давання доброго прикладу для іншого. Бо завдяки Тайні Подружжя чоловік і жінка створили свою «домашню Церкву». Їхній добрий приклад сімейного життя, виховання дітей може змінити багатьох навколо. Зазвичай публічне життя «на віру» може служити для інших людей згіршенням, а деколи і приводом до такого самого гріха. На жаль, діє такий людський чинник: «що можна комусь, те можна й мені». Але Церква ніколи не схвалює вчинення гріха, ані бажання його наслідувати.

Подружжя є добровільною і взаємною згодою чоловіка і жінки бути разом. У любові не може бути жодного примусу чи шукання вигоди. Адже коли жити собі, шукаючи у комусь лише вигоди для себе, рано чи пізно настане розчарування, звинувачення іншого у тих чи інших проблемах. Як наслідок наступає розрив стосунків.

Церковний шлюб зовсім не забезпечує молодят від будь-яких проблем, конфліктів, непорозумінь. Подружжя буде зразковим лише тоді, коли буде співдіяти із Божою благодаттю, а саме коли дозволять Богові діяти у їхньому житті. Коли разом ходитимуть до храму на Літургію, братимуть участь у Святих Тайнах, спільній молитві тощо. Вміти постійно підтримувати діалог, довіряти, вибачати одне одному, підтримувати, не звинувачувати одне одного, не розчаровуватися, не робити поспішних дій, вміти стерпіти, бути поступливими, знати, що немає у сім'ї конфліктів, які не можна б було розв'язати миром. Пам'ятати, що спільне сімейне щастя не залежить лише від однієї особи, чоловіка чи жінки, а від обох. Подружжя є взаємовідповідальне за своє сімейне щастя. Їхня любов з роками має вдосконалюватися, адже вони є дарунком Божим один для одного, яким не можна легковажити.

Що ж до тих осіб, які вже живуть разом без Тайни Подружжя, то вони не можуть приступати до святих Тайн Сповіді та Причастя, оскільки живуть у постійному стані гріха і не в змозі зробити постанову поправи, яка є необхідною умовою доброї Сповіді. Це вони можуть зробити лише після виходу з цього гріховного стану, узаконивши своє співжиття перед Богом і Церквою через святу Тайну Подружжя, якщо звичайно вони вже не поєднані шлюбом з кимось іншим. Саме так виконають своє святе покликання, ставши справжнім християнським подружжям.

Подружжя має вселенський вимір і має служити зростові Церкви. Саме тому свята Церква зарахувала Подружжя до числа святих Тайн, воно має спасительну від гріха і освячуючу для подругів дію, щоб жити любов'ю і виховувати для любові. ■

ЦАРИЦЯ КАРПАТ – ГОШІВСЬКА БОГОРОДИЦЯ

(продовження)

Руслана ГАЛУШКО

> *Із цього вівтаря вже много-много літ*
> *Блакитна пані ласк прочанам вік пряде,*
> *Тому на Ясний Верх і до його воріт*
> *Наш нарід звідусіль щороку йде та йде…*
> *Василь Лімниченко*

Найщедрішу жертву подала родина Гошівських, записавши 8 жовтня 1758 р. у власність монастиря усю землю Ясної Гори. Звернемо увагу на те, що різні джерела подають різне датування: о. І. Вігоринський та М. Борис фіксують, наприклад, 1759р. Інші джерела подають такі відомості: «Коли въ р. 1780 монастыреви тому цѣла Ясна Гора съ землею, лѣсами, лугами и съ правом побудованя гостиници и млына подарена зôстала, перенесено и Монастыръ на теперѣшне мѣстце. Пôзнѣйше прилучено до него также поменши монастыри Пацыкôвскій и Сварычôвскій». Для кращого забезпечення подальшого розвитку Гошівської обителі управа василіянської Провінції прилучила менші монастирі долинського повіту. Серед доброчинців, які також «монастыръ сей записами капиталôвъ збагатили, почитають ся: Іосифъ Шумлянскій, епископъ Львôвскій, Василій Масюкъ Струтиньскій и Екатарина Чолганьска. Нынѣшный монастыръ побудованый въ р. 1837-ômъ а церковъ Св. Преображеньска въ р. 1842-ômъ щедротами добродѣевъ и побожного народа, трудом же тутейшого уже ôтъигумена 1831р. преч. О. Юліяна Мокрицкого». В 1834р. за його ініціативи і за проектом архітектора Мозера було розпочато

будівництво монастиря (з 1835 до 1837р.), який складався з 16 келій, мурованої цегляної церкви у вигляді рівностороннього хреста з ротондою всередині та двоповерхової восьмигранної дзвіниці. Завершили будівництво церкви в 1842 році, і, як попередні, посвятили на свято Преображення Господнього – 19 серпня.

Протягом наступних сорока років інтер'єр церкви облаштовували завдяки фінансовим можливостям монастиря, жертводавців та прочан. У вказаний період з'явився новий престол із своєрідним орнаментованим кивотом та бароковий, запроектований за принципово новою на той час схемою, іконостас – з чотирма малими іконами христологічних сюжетів та чотирма намісними іконами: Воздвиження Чесного Хреста, Богородиця з Дитям, Христос-Учитель та Преображення Господнє. Над царськими воротами знаходилась різьблена позолочена дерев'яна скульптура Пресвятої Богородиці з «луковатою аркою» над нею. Над аркою – відірвані від намісного ряду «Празнички» з Євхаристійною вечерею посередині; над ними – Ісус Христос-Пантократор з апостолами; четвертий ряд – старозавітні пророки. Завершував іконостас різьблений позолочений хрест, який сягав стелі. Автор іконостасу та іконостасних ікон невідомий. Автор розписів церкви – М. Яблонський, за ігумена о. Якова Загайського. В лівому рамені храму на престолі знаходилась невелика чудотворна ікона Розп'ятого Спасителя в срібних шатах, у правому – престол з іконою Успіння Пресвятої Богородиці на честь першої монастирської церкви в «Чорному ділку».

На запрестольній стіні, на висоті 4 м від підлоги в заглибленій арці, опертій на чотири різьблені позолочені колони, була розміщена чудотворна ікона Божої Матері, яку було добре видно крізь арку іконостасу. Верхня частина арки над іконою була прикрашена різьбою з зображенням Преображення Господнього, біля передніх колон – скульптури св. Василія Великого та св. Івана Золотоустого. Широкі створки рами були покриті дзеркальним склом, верхні та бокові стінки – прибрані голубими рушниками, обвішані срібними й золотими вотами. Нижня частина рами була прикрашена намистами. Чудотворну ікону закривав образ Верховних Апостолів Петра і Павла, виконаний на дереві та прикріплений до різьбленої барокової підставки, який забирали на час кожної Служби Божої. З обох сторін ікони стояли скульптурки власників ікони, щедрих жертводавців та опікунів монастиря М. Гошівського та його дружини. Перед іконою стояли полички з свічками-офірками, під якими на темно-голубому фоні в золотистій рамці було написано слова: « О чудесна Дѣво Мати, намъ допомагай, зъ Пресвятой Твоєй опѣки насъ не опускай!»

Саме через чудотворну ікону Гошівський монастир зазнав найбільшої слави: «Икона здѣшного храма Пресв. Богородицы мальована естъ на подобіе Ченстоховскои. Вѣсячи на стѣнѣ у побожного Николая Гошôвского, «слезы проливающая, узнана естъ грамотою Митр. Аѳанасія Шептицкого чудотворною», и сему монастыреви подарована въ р. 1737-ôмъ». ■

Далі буде

Джерело: Радіо Ватикан

Подяка Папи Франциска за молитовну підтримку з приводу трагічної смерті його рідних

Під час загальної аудієнції у середу, 20 серпня 2014 р., Папа Франциск зворушено подякував вірним за молитви і співчуття з приводу смерті його рідних, які трагічно загинули під час дорожньо-транспортної пригоди в Аргентині.

Папа Франциск подякував за молитовну підтримку, зауваживши, що також і Папа має родину: «Нас було п'ятеро братів, я маю 16 племінників, і один з них потрапив в автомобільну катастрофу, – сказав Святіший Отець. – Дуже, дуже дякую за молитви і співчуття».

Папа Франциск глибоко засмучений смертю дружини і двох дітей свого племінника Еммануеля Горацію Бергольо– 37-річної Валерії Кармона, 2-річного Хосе і 8-місячного Антоніо, які загинули в результаті дорожньої пригоди вночі 19 серпня 2014.

Згідно з інформацією аргентинської поліції, трагедія сталася на дорозі в провінції Кордоби, за 550 км на північ від Буенос-Айреса, коли сім'я поверталася додому після відпочинку. Племінник Папи Франциска, який є сином його брата, перебуває в лікарні у важкому стані. ■

Джерело: ЗІК

Сотні львів'ян провели в останню путь загиблих в АТО Героїв

Сотні львів'ян прийшли 19 серпня до гарнізонного храму Петра й Павла, де відбулася панахида та прощання із загиблими в зоні АТО Героями 23-річним Юрієм Думанським та 20-річним Владиславом Муравйовим.

Розділити скорботу з рідними прийшли голова Львівської облради Петро Колодій, депутати та пересічні львів'яни. Церковні співи «Вічная пам'ять» та «Блаженні миротворці» проймали всіх до глибини душі – не стримували сліз навіть чоловіки.

Настоятель храму отець Степан Сус у своїй проповіді зазначив:«Вони загинули за те, щоб ми старалися доповнити те добро, яке вони розпочали, будували іншу Україну, інший народ, не боялися боротися зі злом. Нехай наші Герої тепер моляться за нас, за наш народ, щоб ця незрозуміла війна припинилася».

Поховали полеглих героїв на Личаківському кладовищі на полі Почесних поховань №76. ■

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

У Зарваниці в «Родинному колі» зустрілися родичі героїв Небесної сотні

Двадцять три психологи, шестеро священиків і понад сто родичів героїв Небесної сотні протягом п'яти днів намагалися загоїти важкі душевні рани після страшної трагедії, що сталася під час Революції гідності.

Їхня зустріч відбулася в Духовному Марійському центрі «Зарваниця». Її організували психологи-волонтери із психологічної кризової служби по роботі з родинами загиблих на Майдані, працівники благодійного фонду «Карітас Києва» та священики Комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я.

Рідні загиблих на Майдані, об'єднані у спільноту «Родинне коло», зустрічаються не вперше. Разом вони намагаються адаптуватися до нових реалій життя і складати плани на майбутнє. Бо, як вважає батько наймолодшого героя Небесної сотні Назара Войтовича, лише той, хто пережив трагедію втрати рідної людини, здатний зрозуміти іншого в подібній біді. ■

Джерело: Католицький оглядач

Патріарх Московський нажалівся на греко-католиків в ООН, Раду Європи та ОБСЄ

Як повідомляє офіційний сайт Московського патріархату, Московський патріарх Кіріл 18 серпня надіслав листа в ООН, Раду Європи та в ОБСЄ, у якому виразив занепокоєння, «спробами уніатів та розкольників нанести шкоду канонічному православ'ю в Україні, користуючись тяжкою ситуацією, яка склалася в результаті військових дій на південному сході країни».

Також повідомляється, що в листі міжнародним організаціям Московський патріарх «повідомляє про трагічну загибель ряду священнослужителів Української Православної Церкви, які стали жертвами збройного внутрішньоукраїнського конфлікту, а також звертає увагу керівництва міжнародних організацій на кричущі випадки насильства над кліриками УПЦ, на безперервні спроби утиску і залякування представників духовенства. Відзначається надзвичайно тяжкий матеріальний збиток, нанесений храмам і монастирям УПЦ, які під час збройного протистояння стали останнім сховком для багатьох тисяч біженців, що отримують у церковній огорожі посильну допомогу». ■

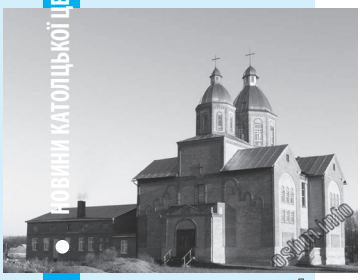

Джерело: Католицький оглядач

Сепаратисти захоплюють храми і монастирі УГКЦ на Донеччині

На території Донецької і Луганської областей проросійські бойовики здійснюють напади на храми і монастирі Української Греко-Католицької Церкви і переслідують вірян. Про це в ефірі «Радіо Свобода» заявив єпископ УГКЦ Борис Гудзяк.

«Українська Греко-Католицька Церква на Донеччині зазнає значних переслідувань. Катедральний храм у Донецьку обезчестили. Терористи зайшли до храму зі зброєю, бомба впала на подвір'я, квартира владики запечатана, авто конфісковували. Монастир Сестер Служебниць у Донецьку був «конфіскований» сепаратистами. Інші храми на території Луганської та Донецької областей працюють, але священики перебувають у постійній небезпеці», – зазначив Борис Гудзяк.

Минулого місяця в РНБО України заявляли, що бойовики у Сніжному розмістили на куполі церкви вогневу точку, а на території церкви – мінометні розрахунки. ■

Джерело: Кредо

Журналіст, убитий ісламістами, у полоні молився на вервиці

Представники «Ісламської держави Сирії та Леванту» опублікували відео, на якому показали, як відрубують голову Джеймсу Фоулі, американському журналісту, якого викрали у Сирії близько двох років тому.

На відео, розповсюдженому в інтернеті, журналіста вбиває бойовик у масці та каже, що вбивство Фоулі є відповіддю на розпочаті за наказом Барака Обами авіаудари.

Перед сирійським полоном, у який він потрапив 2012 року, Фоулі був у полоні в Лівії. Після звільнення він написав статтю до журналу університету Маркетт про свій досвід перебування в полоні та про молитву на вервиці.

«Я почав молитися на вервиці. Моя мама та бабуся завжди так молилися. Це зайняло багато часу, близько години, щоб відмовити 100 разів «Богородице Діво», рахуючи на кісточках пальців. Проте це допомогло мені зосередитися й бути при свідомості».

Джеймсу Фоулі було 40 років. Він працював журналістом-фрілансером для бостонського онлайн-видання Global Post, а також для Agence France-Presse. Зник у Сирії в листопаді 2012 року. ■

СВЯТКУВАННЯ 350-ЛІТТЯ КРАСНОПУЩАНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ

7 липня 2014 у Краснопущанському монастирі Отців Василіян відбулися ювілейні святкування з нагоди 350-ліття від заснування обителі.

Урочисту Архиєрейську Літургію з нагоди свята очолив Архиєпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк). Під час проповіді Владика звернув увагу прочан на постать Івана Хрестителя: «Іван Хреститель був дуже принциповою особою, – сказав єпископ. – Пам'ятаємо, що саме він вказував тодішньому правителю Іроду на його недостойне життя без шлюбу». Владика закликав усіх також молитися за Україну, зокрема за бійців, що у непростий час захищають нашу державу на східних кордонах. Єпископ Василій просив всіх людей доброї волі молитися за державу, віддаючи її та весь український народ під покров Пресвятої Богородиці. Владика нагадав про традицію щодня о 9 годині увечері молитися вервицю за мир та свободу для України.

Після Анафори під час Святої Літургії відбулася ще одна важлива подія в житті Церкви: владика Василій здійснив чин поставлення в диякони брата Михайла Лехновського, ЧСВВ, який зараз перебуває на служінні в Кам'янець-Подільському монастирі. ■

За матеріалами: osbm-kp.com.ua

Василіянський монастир у Краснопущі: історична довідка

За легендою, що збереглася завдяки "Хроніці поморянській", саме перший настоятель монастиря у Красній Пущі – отець Гедеон – напророчив Янові Собєському корону. Почалося з того, що шляхтич у погоні за оленем заблукав у лісах біля Поморян, довго брів снігами і вийшов на хатину пустельника. Як з'ясувалося, це був чернець-василіянин, колишній капелан у війську Богдана Хмельницького. У нього Ян Собєський заночував. Обоє розділили вечерю, а потім монах розповів гостеві про своє видіння: Яна оберуть королем.

У подяку за гостинність і під враженням від почутого про своє майбутнє Ян Собєський грамотою від 7 березня 1665 р. фундував обитель, тобто надав їй маєтності. А заснував монастир у 1664 р. Львівський єпископ Атанасій Желиборський. Відтак у 1700 р. чернечий осередок повернувся до єдності із Вселенською Церквою.

Протягом століть Краснопуща була важливим духовним осередком, до якого горнулися жителі околиць. Його відвідували і про нього писали Іван Франко, Богдан Лепкий та Андрій Чайковський.

У 1786–97 рр. монастир отримав новий мурований будинок келій – основу теперішнього архітектурного комплексу. Натомість кам'яна церква Різдва святого Івана Хрестителя походить із 1906 р. Її ж бо звели замість дерев'яного храму, що згорів у 1899 р. У 1912 р. Львівський монастир св. Онуфрія придбав для Краснопущанського іконостас колишнього монастирського храму в селі Деревач, що неподалік Львова. Його у 1719 р. зробив жовківський митець Гнат Стобенський.

Краснопущанський іконостас – справжній шедевр, якому присвячували свої розвідки вчені вже до Другої світової. Однак він – не у Краснопущі, а в греко-католицькій церкві села Вербів Бережанського району Тернопільської області. Річ у тому, що віруючі Вербова врятували іконостас у часи СРСР, коли монастир насильно ліквідували, а ченців репресували. Спершу в обителі діяв заклад для перестарілих, а з 1979 р. – Бережанський психоневрологічний будинок-інтернат для чоловіків.

Отці Василіяни повернулися у Краснопущу в 1992 р. Наступного року їм повернули частину келій, капличку та церкву. Усе довелося відновлювати із страшного занедбання. Навіть у храмі будівники комунізму облаштували клуб та їдальню. Кухня діяла безпосередньо у святилищі…

Великим святом для віруючих стало повернення у монастир чудотворної Краснопущанської ікони Матері Божої, відомої з XVII ст. За 20 років небайдужі до долі монастиря люди зверталися і до представників державної влади. Нарешті у 2013 р. Отці Василіяни завдяки старанням теперішнього місцевого настоятеля о. Степана Романика отримали у власність цілу будівлю монастиря.

За матеріалами статті Володимира Мороза

Краснопущанська чудотворна ікона Божої Матері

Історія чудотворної ікони Божої Матері Краснопущанського монастиря ЧСВВ починається з Віциньської чернечої обителі, що була неподалік м. Перемишлян (Львівщина), де вона прославилася ще з першої половини XVIII ст. багатьма чудами. А походила ця Богородична ікона із села Кимир, що поблизу Перемишлян. Вона була реліквією перемишлянської родини Петра Міщанина, яка мала в Кимирі свій невеличкий маєток. Відразу ж після заснування Віциньської обителі Анастасія Міщаниха, з дому Пільна, передала свою родинну ікону монахам монастиря. Анастасія, з Божої ласки, прожила аж 115 років. На початку XVIII – в першій половині XIX ст. Віциньська чернеча обитель Благовіщення Пречистої Діви Марії була знаним відпустовим місцем краю. До неї майже півтора століття горнулися побожні прочани. Вони у щирих молитвах до Віциньської чудотворної ікони Божої Матері благали Небесну Неньку про поміч і опіку в фізичних та духовних потребах.

На підставі подання Духовній комісії зізнань очевидців чудотворних зцілень, підтверджених під присягою, єпископська консисторія, відповідною Грамотою від 6 червня 1706 р. проголосила Віциньську ікону Божої Матері чудотворною. Цю ікону шанували вірні різних християнських конфесій. У часи Йосифінської церковної реформи австрійська влада прилучила Віциньський монастир до львівської василіянської обителі Св. Онуфрія. Велика пожежа 1846 р. дуже знищила Віциньський монастир, але ікона Божої Матері не постраждала. Після пожежі чернечу обитель остаточно ліквідували, а ікону Віциньської Богородиці перенесли у львівський монастир Св. Онуфрія.

У 1934 р., відповідно до рішення митрополита Андрея Шептицького, Віциньську чудотворну ікону з великою урочистістю перенесли до Краснопущанського монастиря ЧСВВ. У роки панування комуністичного режиму, коли Краснопущанський монастир було ліквідовано, а церковні культові речі й монастирське майно пограбовано і знищено, ікону Божої Матері врятував від наруги дяк місцевої церкви Михайло Лещук. Пізніше вона тривалий час зберігалася в домі його сестри Марії, яка й повернула ікону Отцям Василіянам відразу ж після відновлення Краснопущанської обителі. До Краснопущанської чудотворної ікони і сьогодні йдуть тисячі побожних прочан на багатолюдні відпусти, що відбуваються на храмовий день св. Івана Хрестителя, а також в усі Богородичні празники. Свідченням про її чудотворність є десятки срібних дарів-вот, якими її прикрашено на знак подяки за ласки, що зійшли на побожних вірних.

За матеріалами: pilgrimage.in.ua

СВЯЩЕНИЧІ СВЯЧЕННЯ ІГНАТІЯ ГВОЗДИКА, ЧСВВ, В ЧОРТКОВІ

19 серпня 2014 року в свято Преображення Господнього у василіянській парафії м. Чорткова було подвійне свято. Цього дня тут святкували престольний празник Преображення та рукоположення в сан священика диякона Ігнатія Гвоздика, ЧСВВ.

Архиєрейську Літургію очолив Преосвященний Владика Димитрій (Григорак), ЧСВВ, Єпископ Бучацький. Йому співслужили Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, Провінційний Вікарій о. Сергій Крутовський, ЧСВВ, Провінційний Економ о. Макарій Солюк, ЧСВВ, ігумен місцевого монастиря о. Анастасій Панькевич, ЧСВВ, та священики з різних парафій і монастирів. ■

ЧИН ДОВІЧНОЇ ПРОФЕСІЇ У ЖОВКВІ ТА ЗОЛОЧЕВІ

У неділю, 20 липня, у храмі Пресвятого Серця Христового (Жовква) склали на руки Протоігумена о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ, довічні чернечі обіти троє братів-василіян: Петро Венгрин, Домінік Налисник, Партеній Підчеха.

Великої уваги заслуговує високопреподобний о. Доротей Шимчій, який у свої 99 років зумів прибути на свято і привітати братів-професів. Він наголосив на вартості монашого життя і розповів усім присутнім про час, коли він сам складав професію довічних обітів.

Також у Золочеві 6 серпня 2014 р. склав професію довічних обітів у Василіянському Чині брат Володимир Тацяк, ЧСВВ. ■

ОБЛЕЧИНИ СЕСТЕР-ВАСИЛІЯНОК У ХРАМІ СВ. ОНУФРІЯ

1 серпня Провінція Пресвятої Трійці Сестер Василіянок в Україні урочисто святкувала празник небесної покровительки Преподобної Макрини.

В цей урочистий день кілька сестер-постулянток облеклися в монаший одяг. Урочисте богослужіння, яке очолив Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, відбулося у Львові в церкві св. Онуфрія. У Літургії взяли участь представники монашества та родини сестер. ■

5 СЕРПНЯ ОГОЛОШЕНО ДНЕМ ВШАНУВАННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ГОШІВСЬКОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ

Вже кілька років поспіль 5 серпня Гошівський монастир Преображення Господнього приймає велику кількість прочан з усієї країни, які приходять сюди, щоб помолитись біля чудотворної ікони Божої Матері.

Цього року відбулось урочисте проголошення Декрету про встановлення 5 серпня Днем вшанування чудотворної Гошівської ікони Божої Матері в Івано-Франківській Архиєпархії. ■

СВЯТА МІСІЯ В С. ТУХОЛЬЦІ

Марія-Вікторія ЖУК

«Відкриймо двері для Ісуса Христа» – гасло святої місії, яка відбулась з 29 вересня до 6 жовтня 2013 р. в храмі Успення Пресвятої Богородиці с. Тухолька Сколівського р-ну під покровом святого Папи Івана Павла II та під проводом василіян: о. Теодозія Янківа, о. Корнилія Яремака, о. Миколая Козелківського й бр. Якова Уніча.

Увесь цей час у храмі стояли ікона та реліквії святого.

Тематикою місійних наук була Свята Тайна Євхаристії, представлена в контексті різних питань, пов'язаних із сучасним життям.

Ранкові та вечірнє богослуження гуртували в храмі тих, хто прагнув засіяти у свої серця зерна Божого Слова.

Особливо захопливими були молитовні зустрічі школярів. Дітям було цікаво, могли пізнати багато нового. Зміст зустрічей змінювався водночас із слухачем, який духовно росте, формується, розвивається.

Чисельною була присутність найменших парафіян – дошкільнят.

Тиждень святої місії залишився в пам'яті тухольчан назавжди. Вона принесла свої плоди: набагато більше людей приступають до Святих Тайн Покаяння та Євхаристії, вислухані науки внесли в життя поновлену християнську свідомість, дали нове християнське знання...

Молодь в часі місії вони мала нагоду подумати про зустріч Бога у своєму серці, різні вибори, які постають перед молодими і відповідальність за них.

На пам'ятку святої місії придбали хрест, свічку та олійку – знамена віднови обітниць нашого святого Хрещення.

Дякуємо святому Івану Павлу II та отцям-місіонерам за глибоку духовну віднову! ■

ЧЕРНЕЧІ ОБЛЕЧИНИ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ 19 СЕРПНЯ

Крехівський монастир віддавна є колискою Василіянського Чину. Сюди приходять за покликом Божим хлопці, які бажають чернечого життя, прагнуть цілковито посвятитися на службу Господеві. Про такий намір 19 серпня під час торжественного обряду присяги – перших монаших обітів – заявили перед Богом і людьми 13 новиків:

Мартин Сергій Буркуш– с. Студене, Міжгірського р-ну Закарпатської обл.
Миколай Павло Баранюк – с. Вільхівці, Борщівського р-ну Тернопільської обл.
Ігнатій Василь Кучирка – с. Соколя, Бузького р-ну Львівської обл.
Єфрем Микола Шикітка – с. Верхня Яблунька, Турківського р-ну Львівської обл.
Арсеній Андрій Бакай – с. Купичволя, Жовківського р-ну Львівської обл.
Лука Мирослав Горгота – м. Золочів Львівської обл.
Давид Тарас Козин – м. Івано-Франківськ
Юліан Іван Пилипів – с. Гошів, Долинського р-ну Ів.-Франківської обл.
Стефан Роман Дуда – м. Львів
Микита Віталій Овчар – смт. Єзупів, Тисменецького р-ну Ів.-Франківської обл.
Севастіян Павло Підлиський – м. Золочів Львівської обл.
Методій Остап Рицар – с. Лісна Терновиця, Надвірнянського р-ну Ів.-Франківської обл.
Христофор Тарас Кушпіт – м. Червоноград Львівської обл.

ШЛЯХ ДО СВЯЩЕНСТВА
(продовження)

Н. САЛЯК

Велику роль в житті Миколи відіграв о. Яворський, який 19 років відсидів у таборах. Після звільнення не дозволили йому жити в Західній Україні. Жив біля Вінниці. І лише будучи стареньким, переїхав до брата в Дрогобич. При зустрічі о. Яворський запропонував Миколі поступити у римо-католицьку семінарію, щоб він став українським римо-католиком. Роздумуючи над пропозицією, Микола вирішує: «Чи я мушу плестися десь аж до римо-католицької семінарії, щоб стати римо-католиком? Ні, думаю, хай я собі лишуся тим … без священика, як буде, так буде, але я таки не піду в римо-католицьку семінарію». Поїхав до о. Яворського і сказав йому: «Ні, не можу, і не піду – і все. Хай я не буду священиком!..»

Микола вчився в о. Яворського 4 роки. Згадує про нього з великою любов'ю і повагою, дуже йому вдячний. Це було провидіння Боже.

Працював біля 15 років у туберкульозній лікарні на Голоску. Будував хату біля Львова (с. Карачинів) з огляду на те, що батьки старіють, мати стала калікою, прикута до ліжка, необхідно було подбати про батьків та спільне з ними життя. І одночасно готувався до під-

пільного життя. В будинку було сплановано 6 келій на невеликий монастирець.

Отець Мирон давав Миколі книжки, свої конспекти. Постійно працював Микола над собою.

19 березня 1988 р. приїхав до Івано-Франківська і почав розшукувати Владику Дмитерка. Він жив у Коломиї. Знав вулицю і опис будинку, де жив Владика. Прийняв його привітно, Микола простягнув йому картки від о. Яворського та о. Новака. Владика перечитав картки і сказав: «Ну добре, слава Богу, що Великий Требник є в хаті». В хаті були присутні 2 монахині-служебниці і мама однієї з них.

Владика розпорядився, щоб одна із сестер залишилася як свідок, а інші можуть собі піти. Через декілька хвилин мама однієї з монахинь прибігла і повідомила, що йде міліція. Микола був дуже схвильований і потайком собі в душі сказав: «Господи, значить, Ти не хочеш, щоб я був твоїм священиком. Відразу з'явилася думка, що міліцію міг спровадити я, щоб зловити Владику Дмитерка на моїх свяченнях. Я нікого не міг би переконати, що це не так. В результаті я втратив би довіру до себе і ніколи до свячення мене не допустили б. Погодився зі своєю думкою, значить, так мало бути: мабуть, за гріхи свої чи своїх предків я маю нести печать на собі». Проте міліція зайшла до сусідів, які мали великий будинок. Довго міліція була, аж до вечора. Наганяли страх на сусідів, бо напередодні в їхній хаті Владика відправляв Службу Божу. Міліція попередила сусідів, щоб не робити цього.

«Коли міліція пішла, довго сиділи без руху і не знали, що сказати один одному. Владика встав, попросив затемнити вікна і приступив до дияконського рукоположення. Після вечері почалася розмова, в якій переконався, що я невинний, бо Владика до мене добре ставиться. Переночував у каплиці, де був свячений. Зранку о 5-ій год. відбулася Служба Божа, Владика уділив мені священичих свячень. І з ним разом я відслужив Літургію». Після Служби владика запитав, якого небесного покровителя вибере священик Микола. Вибрав Шептицького, бо багато прочитав книжок про нього, його особа, його дух був девізом його життя.

«Сів у автобус, взяв вервицю й почав молитися і в тому подумав сам, чи це була дійсність. При відході Владика приказав нікому не казати, що я священик, навіть найближчим друзям. Тільки одному священику і сусідці своїй, певній особі». Тим священиком був добре знайомий Владиці о. Петро Паньків, який допомагав Миколі відслужити першу Службу Божу. Коли прийшов до хати, то пані Катрусі Піх, старенькій греко-католичці, самітній, побожній жінці, уділив перше благословення.

1988 року масово відкривалися православні церкви. Люди, не маючи надії на греко-католицьку церкву, почали приймати православних священиків. В селі Купичволя не правили Служби Божої 2 роки. Отець Дмуховський захворів, отець Чернега теж рідко приїжджав. Тут була група людей, які стояли за Греко-Католицьку Церкву і попросили о. Миколу відправити Службу Божу. Він вже отримав юрисдикцію сповіді. Це було на Спаса. Повна церква людей. Після Служби виголосив проповідь на тему католицької віри, Католицької Церкви, всі були дуже піднесені, всю Службу співали.

Люди побачили, що є молоді священики серед греко-католиків, запротестували проти Православної Церкви. О. Микола з іншими священиками відправляли Служби Божі трохи по хатах, трохи в церкві. На Йордан, коли відправляли Велике Повечір'я, в село приїхало кілька машин під церкву, щоб нагнати страху на людей. О. Микола заспокоїв наляканих і продовжував службу, посвятили воду. Після Служби Божої люди швидко сховали отця, вивезли в інше село, щоб не арештували. Пройшов деякий час, і перед хрестопоклонною неділею мали «пересвятити» церкву на православну. О. Микола повідомив, що приїде

швидше і щоб зібралося багато людей. Приїхав пан Гель, щоб провести бесіди з людьми. За ним наїхали кагебісти, оточили село. Але о. Микола з товаришами втікали в ліс, а там – пішки до ближнього села, а звідти до Львова. А п. Геля зловили, дали йому 15 діб. На другу неділю о. Микола з товаришами раненько були біля зачиненої церкви. Люди зірвали замки, увійшли всередину. Приїхали православні з десятьма священиками, хором. А люди в церкві так щиро молилися і співали, особливо «Іже Херувими», – на все життя запам'яталося. Всю неділю люди молилися в церкві. Православних священиків люди не впустили. Почалося пекло, село оточили, дороги були перекриті. Людей пропускали за паспортами. Міліція постійно в селі. А люди при підході міліції до церкви у дзвони дзвонять, збігаються і охороняють храм. Великдень минув, люди пересиділи біля церкви. Так зберігали свої церкви і в інший селах: в Чижках Старосамбірського району, в Сусолові Самбірського району, в Долобові біля Рудок, на Івано-Франківщині в Бубнищі біля Болехова. В 1989 р. в Купичволі люди добилися дозволу виложити плащаницю без участі священика. На Великдень о. Микола приїхав, посвятив паски по хатах. Службу Божу відправив на цвинтарі. В проповіді зазначив: «Сам Бог нас привів на цвинтар, щоб ми стали на могилах наших предків і тим самим пов'язалися духом з ними. Наші предки були греко-католиками. Ви, живі, теж є греко-католики». На третій день Великодня була відправа, люди з'їхалися з навколишніх сіл. На Зелені Свята, на Боже Тіло також була маса людей. Після того в КупичволІ віруючих ніхто не чіпав. почалося відродження Греко-католицької церкви. Отець Микола належав до священиків-активістів. у 1989 р. він з іншими священиками, монахинями, мирянами брав участь в акції на Арбаті, приймав участь у переході православної Преображенської церкви на греко-католицьку.

Владика Филимон дав розпорядження отцям Миколі та Білику бути біля костелу Кармелітів. Також о. Антоній оголосив людям, що в неділю їм мають дати церкву. В неділю зранку о. Микола і о. Білик підійшли до Преображенської церкви, в якій Службу прово-

див о. Чухній. Коли почули слова про Папу Римського, швидко зайшли в церкву і почали одягати ряси, а о. Андрій (православний священик) почав кричати, що уніати хочуть церкву забрати. Люди його почали заспокоювати О. Микола почав служити проскомидію. Незабаром прийшов о. Антоній з греко-католицькою громадою і почалася Служба Божа. Пройти до головного престолу неможливо, бо паламар тримав дияконські двері, а о. Андрій далі перешкоджав відправі. В о. Миколи знайшлися аргументи, щоб його заспокоїти. З церкви Юра прийшли диякони, вся прислуга, бо владика має Літургію відправляти, а о. Миколі пропонують зупинити службу. На це о. Микола відповів, що від нині церква є греко-католицька. Друга захристія була заповнена кагебістами, був «уповноважений». Отець Микола починає Службу Божу, відкриває Царські Врата, просить чоловіків підійти у святилище, взятися за руки і оточити престіл, а жінок підійти до іконостасу, стати на коліна. Раптом приїжджає телестудія «Ей Бі Сі», почали знімати. Як побачили юрські диякони телестудію, залишили церкву. Наступило полегшення, чоловіки стали на свої місця. Закінчив Службу Божу, виголосив проповідь. Народу було більше, як на Великдень – повна церква і надворі ще стільки. Дуже неприємно, що о. Андрій нецензурними словами обзивав отців, загрожував їх життю. Отець Чухній в кінці Служби сказав: «Боже! Яка віра сильна! Я ніколи не сподівався, що наш народ такий сильною вірою. Тому він перемагає.»

На початку 90-х р. розпочав священиче служіння на парохії Успення Пресвятої Богородиці в м. Стрию. Отець Микола звертає увагу на атеїзацію, яка була дуже розгорнута в Радянському Союзі. Атеїзація та всім дошкулила, навіть партійним, вчителям, працівникам КГБ. Дуже багато вчителів, працівників культури, міліції приходили до сповіді, брали шлюби, вони просто відчули, що є християнами. Згадує про своїх батьків, які не були глибоко віруючими, але ніколи не виступали проти релігії. Обряди, церква і сама віра були для них близькі. Церква, обрядовість, культура, сама ідея Бога, Ісуса Христа всіх до себе притягали.

Не один раз приїжджала до Стрия, щоб послухати службу свого студента. Відправа проходила спокійно, шанобливо, проповіді завжди були змістовні, наповнені любов'ю до Бога, до віри, до мирян.

В Стрию служив, поки не вирішив вступити до студитської монашої спільноти, яка після переслідування розпочала жити в нових умовах. Це був 1994 р. Пройшов початкову монашу формацію у Свято-Успенській Унівській Лаврі і 14 січня 1997 р., на свято Василія Великого, о. Микола склав вічні обіти (Малий ангельський образ), прийнявши ім'я Методій.

На початку дев'яностих всі монастирі лежали в руїнах і вимагали відновлення. Ще раніше, на початку сорокових, більшовицька влада монастирі зачиняла. Монастир у Підкамені в 1946 р. перетворили в тюрму. Через 10 р. на місці тюрми засновано психоневрологічний інтернат закритого типу, а храм перетворено у конюшню та гараж для сільськогосподарської техніки. В 1997 р. сакральні споруди і частину келій передали монахам Студійського Уставу. В 1998 р. о. Методій став настоятелем новоствореного Кресто-Проісхожденського монастиря у Підкамені. Настільки монастир був знищений, що надій на його відновлення майже не було. Завдяки щоденній праці і молитві о. Методія та незначної кількості монахів відновлено 4 храми. Приступили до відновлення головного собору монастирського комплексу. Та не судилося о. Методію відновити собор. Господь покликав його до себе 18 грудня 2008 р. напередодні свята Миколая. Отець Методій посвятив життя відновленню монастиря, він був сповнений оптимізмом, вірою, любов'ю до Ісуса Христа. ■

В даній статті використані матеріали інтерв'ю, яке давав о. Методій о Б. Ґудзякові.

ДУХОВНА МАТИ СУХОВІЛЬЧАН

(на основі споминів с. Маркіяни Юсів, ЧСВВ)

о. Йосафат ВОРОЦЯНКА, ЧСВВ

«Будь, Господи Ісусе Христе, благословенний, в Найсвятіших Тайнах утаєний. Господь мій і Бог мій». Так щоденно входила до молитовниці (каплиці) і робила невеличкий уклін, щирим, простим словом зверталась до Господа сивоголова монахиня сестра Стефанія Катерина Крук, ЧСВВ. Монахиня, яку любило все село.

Сестра Стефанія, народилася 22 січня 1918 року Божого в селі Вороців Яворівського району Львівської області в домі Івана і Катерини Круків. В сім'ї, крім неї, було ще троє дітей: найстарший Михайло, який пізніше загине за волю України в радянських таборах Караганди, а також сестри Марія і Ганна.

Вже від юнацьких літ, Катерина прагнула посвятитися Богові. Проте батьки дуже любили її і не хотіли, щоб вона залишала їх. Із споминів самої сестри: «В наше село приїжджали сестри-служебниці на «квести» (збирати пожертви на монастир і для сиротинців). Коли вони відходили з села, я вибігала на ганок і дивилася, як вони ідуть. Однак не могла ніяк наважитися сказати батькам про своє покликання, бо любила їх і переживала за них». Рідна сестра Ганна вийшла заміж і пішла за невістку в село Зелів, з якого походила сестра Онуфрія Копак, ЧСВВ. Коли в сестри Онуфрії були облечини, Ганна просила, щоб їх батьки поїхали подивитися, на що вони радо погодились. Після повернення додому молоденька Катруся підбігла до матері і спитала: «Ну як, мамо?» У відповідь почула: «Ти знаєш, добре Господу Богу служити». Не гаючи часу, дівчина відказала: «І я теж так хочу». Тоді серце матері зм'якло, і вона промовила: «Як хочеш, то хай так і буде».

1937 року Катерина Крук вступила до монастиря. Перш ніж прийняти молоду дівчину, відправили її на співбесіду (протокол, як тоді говорили) до Митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ. Його Екселенція ставив багато питань, одне з них було: «Чого ти, дитино, хочеш іти в монастир?» Дівчина, призадумавшись, відповіла: «Я не знаю, чи я добре відповідаю, ваша Екселенціє, але тіло дочасне, а душа вічна». На що Митрополит відповів: «Добре, дитино, ти сказала».

В скорому часі на празник Різдва Івана Христителя відбулися облечини в присутності Митрополита Андрея, який особисто благословив монаший одяг молодої сестри Стефанії. Розпочався новіціят, який тривав недовго, лише три місяці, бо на Західну Україну прийшли «червоні визволителі». Митрополит наказав всіх молодих сестер відпустити додому. Повернувшись в батьківську оселю, сестра жила із своєю мамою. На той час в батьківському домі жила ще невістка, яка приїхала з Караганди, де перебувала на засланні з чоловіком і дітьми. В селі часто були перевірки, а сестра не була ніде прописана, через це літом ховалася на стриху, а зимою в жолобі корови. Не зважаючи на важкий час, зв'язку з сестрами не втрачала, їздила до них, молилися разом, а це було її найбільшим багатством.

У 1960 році сестра склала довічні обіти. Монаший одяг, який так любила, носила дуже мало, тому що не була в монастирі. У 70-х роках часто навідувалася до своїх сестер на вулиці

Чернишевського, де була настоятелькою мати Атаназія Біланюк, ЧСВВ. Працювала позмінно в лікарні на вулиці Пирогова («клініка Шептицьких»), тому мала трохи вільного часу, щоб послужити сестрам: ходила їм за продуктами, полагоджувала справи на пошті.

У 1972 році сестра купила хату в селі Суховоля. До купівлі будинку спричнилися: о. Макарій Грень, ЧСВВ, мати Атаназія Біланюк, ЧСВВ, і сама сестра Стефанія, ЧСВВ, яка заощаджувала кожну копійку, щоби відокремитися. Разом із сестрою до Суховолі приїхали жити сестри з Підберізець: с. Юлія Волянська, ЧСВВ, і с. Онуфрія Копак, ЧСВВ. Жили вони дуже скромно і обережно. У 1980 році помирає сестра Юлія. Залишившись удвох, сестри продовжували тихе, покірне життя. З сусідами жили дуже добре, так що навіть один з них зробив вікна і поміняв двері безкоштовно. 1983 року до суховільських сестер на допомогу приїхала сестра Маркіяна Юсів, ЧСВВ, яка заопікувалася старенькими.

У 1990 році легалізовано нашу Українську Греко-Католицьку Церкву. Сестри щонеділі брали участь у Святій Літургії.

У 1994 році померла сестра Онуфрія, яка була дуже скромною і працьовитою людиною.

В гіркі часи підпілля, як також вже і за вільної України, суховільчани звертались до сестри з проханням, щоб їх навідав священик з Найсвятішими Тайнами. Завдяки їй до Суховолі приїзджали отці-василіяни: Макарій Грень, Іван Новак, Іван Возняк. Священики-монахи хрестили, вінчали, сповідали, уділяли Єлеопомазання, відправляли Святі Літургії.

Одного разу, коли сестра ішла сільською вулицею, до неї звернувся один чоловік, який багато років не практикував християнського життя. Просив, щоб вона допомогла йому висповідатись. Декілька разів сестричка ходила до чоловіка, щоб приготувати до Святих Тайн. Коли він висповідався і запричащався, виглядав таким щасливим, що не знав як подякувати їй. На це, вона лише скромно відповіла: «Дякуйте не мені, а Господу Богу і Матінці Божій».

Сестричка мала багато талантів: вміла смачно зварити і спекти. Вміла столярської справи. Надзвичайно любила співати – хотіла і вміла. Щосуботи вечірня була співана. Вчила співати апостола сільських хлопців. Автора цієї статті ще в юнацькому віці навчила на пам'ять співати всі воскресні тропарі й кондаки. За що їй щира дяка і шана.

Сестра Стефанія дуже пильнувала молитву. Хоча була вже старшою і не бачила, оскільки хворіла на катаракту, також і погано чула, але на всіх молитвах була присутня. Любила слухати духовне читання. З її рук ніколи не випадала вервиця. Це була людина молитви.

До людей ставилася якнайкраще, попри їхні недоліки. У Суховолі спілкувалася із різними людьми, які виливали їй свої різноманітні клопоти, а вона вміла дати всім пораду. Більше мовчала і ніколи не звертала увагу, як хтось, може, щось і не так зробив, ніколи не сварила. Завжди казала: «Моліться багато. Ранком встаєте, дякуйте Богові за ніч і просіть о щасливий день. У вечері подякуйте за день і просіть о щасливу ніч. Обов'язково перепросіть Бога за свої немочі».

Що другої неділі місяця до сестер у Суховолю приїжджали отці-василіяни з духовною допомогою. 11 березня 2012 року приїхав отець, який вже за традицією служив Святу Службу Божу, Молебень до Серця Ісусового і Суплікацію. У цей день сестра Стефанія прийняла Святу Тайну Сповіді і вкотре поєдналася з Євхаристійним Ісусом. Увечері занедужала. Далися взнаки вже давні болячки. Цілий тиждень пролежала в ліжку, а полегшення так і не приходило. Надзвичайно любила молитву на вервиці, яку не випускала з рук протягом усієї недуги. В понеділок 19 березня 2012 року знепритомніла. З допомогою поспішив суховільський парох о. Ігор Головчак, який уділив Святу Тайну Єлеопомазання.

20 березня 2012 року Божого на 94-му році життя сестра Стефанія Катерина Крук, ЧСВВ, уві сні відійшла до Небесного Отця по вічну нагороду. ■

Петро ШКРАБ'ЮК:
З книги "Сто кроків до Храму: невідоме про відоме"

Доктор історичних наук Петро Шкраб'юк впродовж трьох літ (грудень 2005 – січень 2009) щочетверга о 22.30 вів на Радіо "Воскресіння", а це Перший український канал, свою духовно-історичну програму "Дорога до Храму". Сто передач з цієї програми увійшли до його книги "Сто кроків до Храму" (Львів, 2008), яку одразу ж розкупили. Цього року вийшло друге видання. Для тих, хто не встиг придбати її, пропонуємо окремі сюжети, тим більше, що пан Петро – не тільки відомий письменник та науковець, а й історик нашого Чину, автор ґрунтовних досліджень "Крехів: дороги земні і небесні" (2002), "Василіянський чин у національному житті України" (2005), популяризатор діяльності ЧСВВ і на радіо, і в пресі, і у виступах на численних наукових конференціях.

ОТЕЦЬ ПРИЙМА, ЙОГО БОРОТЬБА, ПІСНЯ І ХРАМИ

Вже давно мене цікавила постать о. Миколая Василя Прийми – того, що написав слова зворушливої і пориваючої пісні про Українську Повстанську Армію, яка починається так:

Гей, на півночі, на Волині,
Зродилась армія УПА,
Щоб нам воскресла Україна
І завітала свобода…

По війні Прийма закінчив духовну семінарію і служив на півдні Франції, у містечку Лурді – там, де дівчинці Бернадетті Субіру об'явилася Мати Божа; там, у Лурді, отець-патріот спорудив українську церкву; у Лурді й помер, але заповів поховати себе у рідному Бачеві, що в Перемишлянському районі на Львівщині.

15 липня 2007 року, в неділю, трапилася нагода ближче познайомитися з життям о. Прийми, власне – з його родинним Бачевим. Саме там мав відбутися фестиваль духовної і просвітницької пісні "Бог і Україна", який організатори присвятили о. Приймі та десятиліттю

посвячення у Бачеві храму Івана Хрестителя. Всі ми – сім чоловік під проводом уродженця Бачева Михайла Ватуляка (він же голова ради Асоціації видавців та книгорозповсюджувачів Львівщини) – їхали вшанувати пам'ять о. Прийми, бо його життя – ще один переконливий доказ того, що людина приходить у світ не просто так, а має певну місію, покликання. І Бог береже її, поки вона цю місію не сповнить…

Отець Прийма тричі був на порозі смерті – і тричі повертався до життя. Вперше це сталося, коли мав десять літ. Він захворів і вже не дихав. Родичі подумали, що хлопець помер. А тому, щоб обрядити для похорону, його понесли до оселі маминого брата, бо хата батьків була розвалена – будували нову. Вже сутеніло, сипав дощ. І коли Василя переносили через пліт, дядько посковзнувся, випустив тіло небожа на гострий кілок, "і я, – згадував пізніше отець, – здригнувся. Я воскрес, але десять днів нічого не бачив".

Друге його воскресіння сталося через сімнадцять літ. 30 червня 1941 року Василь був у Львові на площі Ринок, де українські патріоти проголосили віднову Української держави. Через місяць, у серпні, друг Прийми Василь Івахів – ще задовго до постання УПА – організував у сусідньому селі Поморянах підстаршинську школу, в якій готували молодих командирів для боротьби з фашистами. Курсантів було триста, серед них і двадцятисемирічний Прийма. Однак гестапівці вистежили їх, роззброїли та кинули у Львові до тюрми на вулиці Лонцького (до речі, у цій та ще двох львівських тюрмах знавіснілі енкаведисти у червні сорок першого замордували тисячу вісімсот українських в'язнів; відтак ці жахливі споруди неволі і смерті успадкували нові окупанти – коричневі).

За ґратами Прийма занедужав на тиф – і його, непритомного, без ознак життя, перенесли до трупарні. Вранці прийшли забирати трупи на цвинтар. І випадково зауважили, що Прийма поворухнувся…

Через шість місяців Прийму і товаришів врятував Андрей Шептицький. Хлопців випустили на волю за сто центнерів сала і сто центнерів масла, що їх на прохання митрополита зібрали для німців миряни. Та це визволення було тимчасове. Німці ось-ось мали заарештувати юнаків удруге – і вони подалися до лісу, вступили в УПА. Приймі дали псевдо "Чорногора". Він мав і другий псевдонім – "Микола Галичко".

Та ще раніше до месників подався Василь Івахів. І став, як дослідив Григорій Дем'ян (див. його "Українські повстанські пісні 1940-2000 років", Л., 2003), першим шефом крайового військового штабу УПА Північно-західних українських земель. Йому присвоїли звання підполковника. А 13 травня сорок третього року Івахів загинув у бою з німцями коло села Черниж Маневицького району на Волині. Загинув, коли обороняв село, з якого окупанти вивозили людей до фатерлянду. На тілі Івахіва кривавилося двісті ран од багнетів… Ця вістка так вразила Прийму, що він і склав цей повсюдно співаний текст "Гей, на півночі, на Волині…" І де є рядки про його друга:

Горіли села і містечка,
Борці боролись ніч і день,
В перших рядах борців-героїв
Згинув Івахів – наш Василь.

А 1944 року Прийму схопили червоні карателі. "І так били, – розповідав він, – що я був чорний, як та ряса. Тоді сказали: "Вибирай: або ти копаєш собі яму, або ідеш в червону армію". Прийма вибрав друге, а точніше – штрафний батальйон, передову. І втретє сталося диво: одяг Прийми – шапка, гімнастерка – були продірявлені кулями, та жодна з них його не поранила. "Тоді я зрозумів, – говорив Прийма, – як Бог мене береже. Я вже не боявся, хоч кулі не раз бриніли, як мухи. Я вже знав, що жовнір стріляє, а Бог кулі носить. Отоді, в тих окопах, де мок по пояс у

воді, сказав собі: “Як вийду з того пекла, то піду вчитися на священика, а Тобі, Матінко Божа, збудую церкву”. Я думав про своє село, про Бачів”.

По завершенні війни Приймі вдалося розпрощатися з червоною армією, хоча це, звісно, було ризиковано. Він зазнав чимало екстремальних пригод – і знову ж таки Господь беріг його. Прийма вступив у Німеччині до української католицької семінарії, що в місті Гіршберзі; тут закінчив філософські студії, а теологічні – вже у Голландії, у містечку Кулемберзі. Висвятив його Апостольський візитатор українських скитальців у Європі архиєпископ Іван Бучко; він же благословив Прийму на місійну душпастирську працю в Тулузі, що в південно-західній частині Франції. Це було 1950 року. В Тулузі молодий священик і тутешні українці збудували пам’ятник Тарасові Шевченкові, а дві вулиці назвали іменами України та Києва.

За кількасот кілометрів од Тулузи є містечко Лурд, а неподалік печера-ґрот Массабель, знана в усьому світі. Саме тут у лютому-липні 1858 року чотирнадцятирічній Бернадеті Субіру вісімнадцять разів з’являлася Мати Божа. Відтоді Лурд став місцем чудесних тілесних і душевних оздоровлень, оскільки Бернадетта за вказівкою Матері Божої відкрила тут чудодійне джерело, яке зараз наповнює басейни у чотирнадцятьох кімнатах. У цій воді приймають купіль, її п’ють, набирають у різні посудини. Щороку Лурд відвідують п’ять-шість мільйонів паломників. Вони милуються величавою базилікою, що височить на скелі, в якій збоку світить печера.

Увагу паломників привертає також п’ятибанна українська церква Успіння Пречистої Діви Марії. Її золоті куполи видно з усіх куточків Лурду. Це тим більше прикметно, що жодна країна не має тут свого окремого храму. Спорудити українську церкву було давньою мрією о. Приймы. Це виявилось непросто. Спершу отець домігся, щоб у базиліці встановили “вівтар України”, а потім добився дозволу на зведення церкви. І заходився збирати кошти. Двічі їздив до Канади і США. Оголосив: хто пожертвує на будову не менш як тисячу доларів, його прізвище золотими літерами буде виписане на мармуровій плиті в храмі. І гроші були зібрані. Наприклад, архітектор Мирослав Німців вніс на будову дві тисячі доларів. Допомогло й посольство України у Франції.

Свою обітницю Богоматері о. Прийма виконав, причому виконав подвійно. Бо не тільки спорудив храм у Лурді, а й фундував ґроту-каплицю у родинному Бачеві. У фундамент каплиці покладено кусок скельного каменю, що привезений з Лурду; тут же встановлена статуя Богоматері – така ж, як і в печері-ґроті Массабель. З-під її ніг також витікає цілюща вода, яку черпають тисячі прочан. Бачів став українським Лурдом.

У серпні 1994 р. колишній вояк УПА, а тепер прославлений душпастир та будівничий вперше приїхав до Бачева – і цей приїзд був тріумфальним. Отцеві Приймі тоді виповнилось вісімдесят. Опісля він ще чотири рази навідувався до рідного Бачева, а також до сусідньої Подусільні, де народився його друг, повстанець Василь Івахів, про якого він склав знамениту пісню. Отець нічого не забув. Не забув, що його безневинного батька Івана разом із шістьомастами іншими в’язнями 1941 року закатували у Золочівській тюрмі енкаведисти, а матір за п’ять пшеничнтх колосків, які підібрала на колгоспному полі, засудили на сім літ концтаборів…

Помер о. Прийма у грудні 2004-го, прожившии дев’яносто подвижницьких літ. Згідно із заповітом його тіло привезли з Лурду до Бачева і поховали на подвір’ї нової церкви Івана Хрестителя, на іконостас якої та стінопис він дав гроші, хоча ніколи їх не мав надміру. Бо ж як український патріот не брав французького громадянства, щоб навіть таким способом неподільно належати країні, яку він усе життя пропагував серед чужинців і яку мріяв побачити вільною. І, на щастя, побачив. ■

100-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА РОМАНА ЛИСКА

Кожен ювілей спонукає до певної задуми, погляду назад, аналізу конкретного відрізку часу, пройденого особою чи спільнотою людей. Ювілей доленосних подій і видатних людей вимагає особливо вдумливої застанови, яка може і майбутній шлях освятити.

Рік 2014 багатий знаменними ювілеями, зокрема Українська Греко-Католицька Церква відзначає 25-ліття виходу з підпілля. Вихід у 1989 році УГКЦ з підпілля був передумовою на шляху до незалежності України та явив світові славні імена тих, хто зберігав духовні цінності українського народу в часи панування безбожної тоталітарної комуно-московської системи, та кому і життя довелося покласти на вівтар свободи віри й України.

У 2001 році Папа Іван Павло II у ході Папського візиту в Україну проголосив блаженними слуг Божих – мучеників Української Греко-Католицької Церкви XX століття. Церквою офіційно встановлено день соборного вшанування священномученика Миколая Чарнецького та 24 співмучеників, жертв совєтської системи, а також о. Омеляна Ковча, жертви німецького фашизму, – 27 червня.

Однак соборне вшанування дещо затирає пам'ять про кожного окремого святого. А вони повинні бути відомі якнайширшому загалу вірних, адже кожен з них є благодатним джерелом найвищих духовних цінностей та зразком жертовного служіння Богові й Україні. Тому дуже важливо є гідно відзначати особисті ювілеї кожного з них.

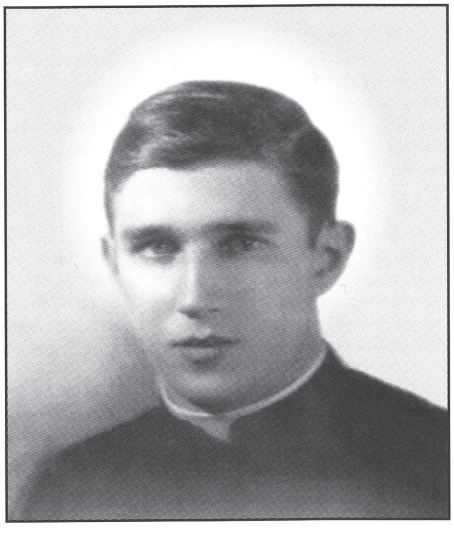

Блаженний священномученик
РОМАН ЛИСКО
14.VIII.1914 – 14.X.1949 рр.

14 серпня виповнюється 100 років від дня народження блаженного священномученика Романа Лиска, котрого в 1949 році безбожні енкаведисти закатували у львівській тюрмі на Лонцького. ■

Затрубіть трубою, ангели-лики,
Смертію святою гине смерть навіки

Це слова із пісні, яку у 1948 році склав о. Роман Лиско для своїх парафіян зі с. Дроздовичі на Львівщині. Чи знав тоді цей молодий, енергійний і талановитий священик, що це останній рік його життя? Чи знав він, що невдовзі йому доведеться стати мучеником за віру? Що і його смерть наповниться святістю, яка живитиме Українську Греко-Католицьку Церкву? Мабуть, не знав – але завжди був готовий віддати життя за віру, за Бога, за Україну.

О. РОМАН ЛИСКО

(14.08.1914 – 15.10.1949)

Народився Роман Лиско 14 серпня 1914 року в м. Городку. Син відомого в той час душпастиря і просвітителя о. Володимира Лиска, декана Золочівського, та внук уславленого отця-шамбеляна Михайла Цегельського, декана Камінецького, він з юних літ не мислив себе поза священичим саном.

Вже під час навчання у Львівській Богословській Академії виявились його непересічні здібності, енергія, талант до наукової праці. Будучи теологом, друкував свої реферати і розвідки у церковно-суспільному часописі «Нива». Його однокурсник о. Степан Харина незадовго перед смертю згадував, що Роман Лиско був першим учнем серед однокурсників і улюбленцем о.-ректора Йосифа Сліпого. А о. Роман Дурбак, репресований священик-поет, захоплено оповідав, що о. Роман Лиско мав неабиякий поетичний хист, особливо згадувалась отцеві Романова віршована поема про Богоматір Марію.

Та найбільше Роман Лиско тяжів до безпосередньої праці з людьми, особливо з молоддю. У час вакацій працював із Марійським Товариством на парафії свого батька, керував хором, виголошував лекції та реферати, організовував аматорські вистави тощо.

У 1938 р. закінчив теологію, одружився з Неонілею Гуньовською, дочкою пароха с. Махнівці на Золочівщині. Коли наступив час большевицької окупації (перших совєтів, як кажуть в народі), Митрополит Андрей відклав заплановане висвячення Романа і порадив деякий час повчителювати. Працював разом із своєю дружиною у школах сіл Побіч і Колтів Олеського району.

28 серпня 1941 року був рукоположений на священика і призначений завідателем парафії с. Колтів Оліївського деканату. У 1944 р. о. Роман Лиско назначений парохом с. Белзець Золочівського району, де пробув до 1948 року.

Настали роки насильницької ліквідації Української Греко-Католицької Церкви. Відмовившись «підписати православ'я», тобто перейти під юрисдикцію Московської Православної Церкви, о. Роман Лиско зазнавав різних утисків і переслідувань. Намовляли перейти до Російської Православної Церкви, при цьому не раз погрожуючи револьвером… Нарешті заборонили відправляти в церкві та закрили її. Добрі люди попередили, що його мають арештувати.

о.Роман Лиско із своєю родиною: дружиною Нелею, дітьми Любчиком, Дзвінкою й Олесем. Знимка зроблена два тижні перед арештом, після якого вони більше не бачили свого тата і чоловіка.

Переїхав з родиною до м. Городка. Там став нелегальним сотрудником о. Малецького, який хоч і підписав православ'я, але духом був вірний рідному обряду. Отець Роман Лиско з дозволу о. Малецького, без офіційного назначення, відправляв у греко-католицькому обряді в церквах сіл Дроздовичі і Братковичі, таємно йшов із Святими Тайнами до потребуючих (якими часто були учасники підпільної боротьби проти совєтських окупантів). Часто їздив радитись до о. Хмільовського у с. Мшана, видно, визнавав його старшинство, коли всі Владики вже були заарештовані. (Потім залізничні квитки до Мшани, якими бавились синочки о. Романа, енкаведисти в час обшуку забрали як «доказ вини»).

9 вересня 1949 року о. Роман Лиско був заарештований і поміщений до тюрми на вул. Лонцького у Львові. Спочатку рідні передали йому кілька передач і отримали його письмове потвердження, що отримав їх. Потім на півроку заборонили пе-

редачі всім в'язням. Настав період лютого терору, нібито зумовленого вбивством Я. Галана. Довгі місяці родині не вдавалось нічого довідатись про долю о. Романа.

Коли аж 31 травня 1950 року знову прийняли для нього передачу, то на звороті супровідної картки був підпис, зроблений чужою рукою. На спробу рідних довідатись, що є з отцем, відповіді не було і передач більше не приймали. Відтоді вже родина нічого не знала про нього, а троє малих дітей відчули себе сиротами. Звернення у різні інстанції не давали ніяких результатів, намарно оббивали прокурорські пороги мати та старша сестра, їм або не відповідали на запити, або говорили несусвітні нісенітниці на кшталт «післаний на війну до Кореї».

Лише 20 лютого 1956 р., після звертання до високих московських інстанцій, прийшло повідомлення з Прокуратури СССР, «что по делу Лыско Романа Владимировича, умершего 14 октября 1949 г. от паралича сердца, прокуратурой Львовской области произведено дополнительное расследование и дело о Лыско Р. В. 26 декабря 1955 г. прекращено не за смертью обвиняемого, а за недоказанностью обвинения. Таким образом, Лыско считается реабилитированным».

Явно неправдивою є дата смерті о. Лиска, оскільки деякі колишні в'язні потім стверджували, що бачили його у тюрмі кілька місяців пізніше. А щодо причини смерті – то можна лише здогадуватись, від чого помер цей 35-річний чоловік, колишній пластун і спортовець, який не лише ніколи не хворів серцем, а взагалі мав чудове здоров'я.

Поширювались чутки, що молодий о. Роман Лиско збожеволів від тортур і співав у тюрмі на повен голос псалми. Вони були такими достовірними, що його сестра Володимира роками об'їжджала психіатричні лікарні, розшукуючи його, але ніде не знайшла. Також були перекази, що його живцем замурували у стіні. Один із колишніх співкамерників оповідав, що одного разу їх усіх вивели з камери, залишивши там лиш о. Лиска. Другого дня їх повернули в ту камеру, але його там більше не було.

Отож, донині ніхто достеменно не знає, як і коли загинув цей душпастир, який міг би ще довго й добре служити Богові та людям, та де його поховано. Певним є лише те, що нікого він не видав та не порушив священичої присяги. За те й загинув у тюрмі як мученик.

До речі, із протоколів допитів у кримінальній справі о. Романа Лиска видно, що найбільше слідчих цікавило «де Шухевич, де Кук, де Кравчук?» Нічого про це не сказав, навіть не довідалися кати, що був Роман Лиско знайомий із Романом Шухевичем ще із гімназійних літ у Камінці Струмиловій.

Нічого не довідалися від о. Романа Лиска вороги. А ми пам'ятаймо його, поширюймо знання про нього, бо це благодатний зразок Української Духовності й Незламності.

В останній місяць своєї волі, наприкінці свого життя, о. Роман сфотографувався разом із своєю родиною. Це було 28 серпня 1949 року у свято Успення Пресвятої Богородиці.

Це була перша і остання їхня спільна знимка, бо не було звички, а може, й можливостей дбати про фотографування. Надто напружені були часи, надто багато переживань і клопотів...

Та все ж зроблено цю світлину... Що це? Перст Божий, щоб лишити таку пам'ятку для нащадків? Чи якесь передчуття? Чи просте бажання якось відзначити 8-му річницю свого висвячення? Чи таке святкування Успення Пресвятої Богородиці, до якої все мав особливе набоженство?.. Хто зможе сказати, що думав цей священик, сидячи перед фотооб'єктивом?

Ми ж можемо відчути настрій тієї родини у страшні часи антиукраїнських, антирелігійних репресій.

P.S. У Львові зараз мешкають: вдова о. Романа Неоніля, 1922 р.н.; син Любомир Лиско, доцент Лісотехнічного університету, з родиною; дочка Звенислава Карп'як, педагог музичної школи №8, з родиною. Син Олександр помер у 1995 році. В Києві мешкає його син Роман Лиско, у м. Надвірній Івано-Франківської області – дочки Люба і Олена. ■

Лідія КУПЧИК,
м. Львів

У ЧЕРЗІ

(Продовження. Початок у місяці липні – серпні)

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Пробудившись зі сну, Марія засвітила лампу на стіні, глянула на годинник, що висів поруч. Стрілки показували пів на четверту. Потрібно збиратись в дорогу, подумала, глянула на Андрійка, що спав міцним сном. Умившись холодною водою, тут же будила його зі сну.

– Вставай, підемо до міста, ми вчора домовлялися…

Хлопчик розплющив очі, застогнав і повернувся на другий бік. Ніяк не слухався матері.

Марія вклякнула перед образами і щиро стала відмовляти ранішні молитви. Після прочитання молитов з молитовника, просила Господа своїми словами:

– Господи Боже, дозволь щоб цей день був для мене щасливим. Йдемо з синочком за хлібом. Дай йому і мені здоров'я, щоб ми повернулися додому не з порожніми руками і по твоїй святій волі провели цей день з людьми, з якими зустрінуся, якнайкраще на Твою славу. І Ти, Божа Мати, наша Заступнице, молись за нас, дітей своїх, щоб наші добрі наміри могли здійснитись.

– Андрію, скільки можна спати? – розтормошивши, підіймала його з ліжка.

Хлопчик піднявся, почав протирати очі, і тут мати подала йому водичку. Освіжившись, мовчки став одягатись. Поки Марія готувала легкий сніданок, Андрій також читав з молитовника молитви. Леся і Василько спали міцним сном, тільки бабуся біля них підняла голову з-під ковдри і промовила свідомо, немов би благословила їх:

– З Богом!

Надворі їх огорнула темна ніч. Під ногами був приморозок, де-не-де ще лежав білий сніг. Мати йшла попереду, а за нею Андрійко. Відчувши холод, він став дорікати:

– Холодно…

– То зараз, а в дорозі не буде холодно, підемо стежечками, так скоріше зайдемо до міста.

Всю дорогу йшли вони мовчки. Марія витягнула вервичку і тихо, йдучи, молилася. Андрійко, відмовивши молитви, які знав напам'ять, став роздумувати над незнайомими йому речами: «Чому у світі так багато всього недоброго: холодні зими, дощі, вітер? Чому багато людей є недобрих, злих, від яких потерпають інші люди, зовсім невинні, а відтак постають війни і всяке лихо. За що мого батька забрали й арештували, і він десь далеко тяжко працює на когось, а ми тут з мамою знову ж переносимо злидні?» Питань в Андрійка було багато. На них він сам, як учень перед вчителем у школі, давав відповідь: «Мабуть, так повинно бути, а коли буду дорослим, то навчатимусь у школі, все зрозумію, бо кажуть, що все залежить від Божої волі».

В цей же час мати молилася своїми молитвами, випрошуючи щасливої долі у Бога для своїх дітей.

З пагорбів перед ними в долині виднілось у темноті місто Яворів, в якому, немов зірочки, світились електричні лампочки.

Коли прийшли на центральну частину, на весь голос із Москви по радіо передавали гімн. В центрі міста знаходилися дві крамниці, до яких щодня завозили хліб. Люди ставали в черги , які витягувались на вулиці.

– Андрійку, ти тут стань в цій черзі, а я займу ось там – також стоять люди, – сказавши, Марія відійшла від хлопчика, щоб зайняти чергу біля іншої крамниці.

Хлопчик стояв сам між чужими людьми мовчки, дивлячись на них. Переважно це були люди зі сіл, які колись були господарями, а тепер, немов жебраки, купували в держави таки свій хліб. В черзі стояли старші і молодші люди, молоді і навіть діти для того, щоб купити два буханці хліба.

Стояти в черзі для Андрійка було надзвичайно важко. Ноги мерзли, тому прийшлось тупцювати на місці. Коли йшов дорогою, то не відчував холоду, а тут треба стояти не одну годину. Мати час від часу навідувала Андрійка і підтримувала його на дусі.

– Мамо, я вже не можу.

– Іди пройдись трохи, зігрійся, незабаром хліб привезуть, ще хвилиночку, набирайся терпіння.

– Ми вже три години стоїмо, – почав дорікати матері, – а якщо не привезуть?

Тільки після дев'ятої години у місті везли хліб з пекарні до крамниці. Два коники тягнули невеликий фургон-будку, а за ним йшли люди, як під час якоїсь процесії. Ніхто не знав, біля якої крамниці зупиниться їздовий, тому йшли в надії якнайшвидше зайняти чергу, або по можливості без черги, поки міліціонери наведуть порядок.

По радіо співали «Широка страна моя родная…», і тут їздовий завернув коні до крамниці, де стояв у черзі Андрій. Він, як ніколи, був радий, що дочекався і зможе купити два буханці хліба. Мати все ще стояла у своїй черзі. І тільки, коли взнала, що весь хліб уже розвантажили, підійшла до Андрійка і встала позаду нього.

Почали продавати хліб, але ніхто не міг вийти з крамниці, бо знадвору тиснулись люди, бажаючи увійти всередину, оминаючи чергу. Люди постійно кричали, сварились і не обходилось без лайки. Підійшли високі на зріст міліціонери, щоб навести порядок. З російською лайкою розкидували людей біля входу, і встановили чергу, яка дуже поволі рухалась уперед. Міліціонери також виносили хліб і продавали своїм знайомим. Ніхто не видавав свого незадоволення вголос, але нарікань було багато.

Ось Андрій і мати вже стояли в дверях. На прилавку хліба залишалось щораз менше.

– Хоч би нам вистачило, – хвилювалась мати і тут же почала шептати молитву. Андрійко, побачивши, як рухаються її уста, став собі молитися. Черга щораз ближче і ближче, а хліба залишилось обмаль.

«Чи вистачить?» – переживав Андрій. Став роздумувати, як важко було піднятися йому вночі, стільки дороги довелось пройти і тут раптом буде все надаремно. Боже, на Тебе вся надія. А що потім? Чекати на другу чергу? Невідомо, чи будуть ще продавати хліб і треба буде йти додому з порожніми руками. «О Маріє, Мати Божа, поможи нам!» – постійно повторював думкою Андрій.

Підійшла черга. Андрій , а за ним мати дають гроші продавцю, а в руки їм дають хліб. Яке щастя! Вони ще не вийшли з крамниці, як почули:

– Хліб закінчився. Сьогодні більше не буде товару. Можете розходитися.

І тут почули, як біля прилавку молоденька дівчина з плачем благає:

– Хоч би одну хлібину, в мене мати хвора лежить, я стільки часу стояла…

Люди споглядають, мовчать, а вона, як та сирітка, дивиться на продавщицю, яка розводить руками:

– Немає. Все продано. Нічого не пораджу тобі, дитино. Буде завтра хліб, виходьте і не морочте мені голови.

Марія дивилася на дівчину, а серце з болю розривалося. Андрій щасливий, що для них вистачило, і каже:

– Мамо, а ми не даремно молилися і Бог нам допоміг. Ходімо додому. Нас чекають.

Ступивши декілька кроків, Марія повернулася і стала звати дівчину, яка пішла в другий бік.

– Дівчино, дівчино! Вернися!

І тут же, почувши голос Марії , дівчина повернулася лицем до неї.

– Ходи сюди!

Андрійко стояв мовчки, дивився на матір і на дівчину, яка несміливо підходила до них.

– Ось, візьми одну хлібину.

– А як ви будете?

– Обійдемось. У мене також ще є діти і мати старенька. Я розумію тебе.

Дівчина опустила очі і тихенько дякувала, кажучи:

– Як Вас звати? З якого Ви села? Моя мати, коли я про Вас буду говорити, найперше спитає за це.

– Марія називаюсь…

– І я Марійка, а моя мама називається Ганя. Візьміть гроші за хліб.

– І моя мама Ганя, ми немовби родичі.

– Дай Боже Вам і вашій родині здоров'я за вашу доброту! Я не сподівалася, що на світі є такі добрі люди. Щасти вам Боже! – говорила дівчина, прощаючись з Марією і Андрійком, обтираючи сльозу з очей.

Йдучи додому, Андрій став дорікати:

– Мамо, у нас було чотири хліби і є кому їсти, а несемо три хлібини, і це за Вашу доброту.

Мати мовчала, не знала, що відповісти синові, та через деякий час повчально сказала:

- Дитино, ти добре думаєш. Хіба ти не бачив, що нам дарував Бог цей хліб. Ми були передостанніми, на щастя, ще встигли купити. Ось уяви собі: ми йдемо додому з нічим. Знову уяви, що я лежу вдома хвора, а ти пішов, як ця дівчина, щоб купити мені хліб. І з тобою так вийшло, як з нею. То чи не треба було поділитись? Пам'ятай, що Бог навіть в найважчих умовах нас випробовує. Робити добро іншим – це наш святий обов'язок. Через два дні знову підемо до міста. Нічого не вдіємо, надіємося тільки на Господа Бога.

Минала зима, прийшла весна. Мати і Андрій, незважаючи на весняні болота, кожного тижня ходили за хлібом насущним. Було по-всякому. Деколи щастило, то брали більше хліба, а деколи, як кажуть, було трудно, і без нічого йшли додому. Зимою мерзли, а літом було жарко. Таке життя випало для них, і вони його сприймали як свій хрест. В школі Андрій вчився добре, це радувало Марію.

Одного разу прийшов лист від Миколи з Далекого Сходу. Марія відчувала, що щось недобре з чоловіком. Їй навіть не хотілося розпечатувати конверт.

Та все-таки з нетерпінням розірвала його. А коли вийняла два листки, читала.

Діти були біля матері і також хотіли послухати, що пише тато. Вони з цікавістю ловили слухом кожне слово, особливо тоді, коли батько звертався до них, даючи їм добрі поради.

«…Маріє, я давно не писав листа, бо не знав, що писати. А тепер хочу про все написати докладно. Є невелика радість, бо з Божою волею мене звільняють з таборів і скоро я покину Колиму. Додому дуже мені хочеться приїхати. Не хотів тебе, а особливо дітей, засмучувати, але так сталося, що я став інвалідом другої групи. В шахті, де я працював, мене привалило разом з іншими працівниками. Нас трьох спасли, а двоє загинуло. Права рука і права нога пошкоджені. Дякую Богові, що я живий і можу ходити з протезною паличкою. Про це дітям нічого не говори, може, так краще буде. Не знаю, чи ви приймете такого нещасного додому. На жаль, це сталося тоді, коли влада вирішила нас відпустити. Нічого я тут не заробив, відбуваючи каторгу, як злочинець, але частину здоров'я свого втратив. Дуже прошу молитися за мене, бо, як ніколи, переживаю і хочу знати твою думку щодо моєї долі…»

Коли Марія прочитала «про це дітям нічого не говори», далі читала мовчки. Але Андрій і Леся стали вимагати, щоб мати прочитала все вголос.

– Тато контужений, скоро приїде додому і про себе все вам розкаже.

Хоч Марія сприйняла цю звістку з великою тривогою в серці, діти всього не зрозуміли, тільки були задоволені, що їхній тато приїде додому і буде разом з ними.

Марія тут же відписала: «Дякуймо Богові, що ти залишився живий. Кожен хрест треба сприймати як Божу волю. Дивують мене твої сумніви щодо мене. Ми кожного дня молимося за твоє повернення. Мої ноги будуть твоїми ногами, а мої руки будуть твоїми руками. З нетерпінням чекаємо…»

Майже цілий місяць Микола повертався додому. Та й вдома його зустріла влада неприв'ітно. Він надалі залишався «ворогом народу». Тому на рідній землі йому говорили, що немає місця.

Будучи в районній адміністрації, він заявив:

– Куди ж мені їхати? Я каліка, куди з цими палицями поїду? Приїхав до дружини, до дітей…

– Закон не дозволяє, як ви не можете зрозуміти? Якщо хочете жити зі своєю дружиною, виїжджайте за межі Західної України і живіть собі, – говорив сердито начальник паспортного столу.

– Куди? Знову в Сибір? Чи що?

– Чого боїтеся Сибіру? Там люди живуть краще, ніж тут у вас.

Микола замовчав. Не знаючи, що говорити, тут же сказав:

– Дякую за пояснення, – взявши документи, він вийшов з кабінету. Марія в цей час стояла в коридорі, слухаючи всю цю розмову, хотіла увірватися в кабінет і виговорити наболіле на душі начальникові, але терпеливо все знесла, кажучи:

– Вони всі проти нас. Краще будемо мовчки якось жити. Повертаємося додому, – взявши Миколу за руку, Марія вела його по сходах.

Протягом перших днів до Миколи приходило багато давніх друзів, родичів і знайомих.

Микола знову розказував про своє семирічне поневіряння, а особливо – про жахливі тюремні умови на Колимі. Дехто не вірив, що так жорстоко можуть обходитися з людьми:

– Велика держава, і тому потрібні великі гроші, а людина у цій державні не має ніякої гідності. Там, де немає Бога, там немає моралі і попирається всяка гідність людини. Ще до революції говорили розумні люди, що Росія є тюрмою народів. Тюремні табори, армія, колгоспи, підприємства виражають, наскільки народ є безправним.

Через декілька днів Микола вирішив попрацювати. Він поклепав косу і вирішив скосити ділянку на сінокосі. Кісся Микола прив'язав до плеча, а ручку водив справною рукою. А коли доводилось нагострити косу, він ставав на коліна, упираючи косу до землі, гострив лезо. Люди придивлялися до його техніки косіння. Микола був радий, що може зі всіма працювати і говорити.

– Дай Боже щастя і здоров'я вам! – говорили прохожі, а дехто зупинявся і дивувався, як він справно косить.

Коли Микола прийшов додому, то на нього вже чекав міліціонер. Навіть не привітавшись з ним, став запитувати:

– Чому ви живете без прописки?

– Бо не хочуть мене прописувати.

– А ви знаєте, що ми маємо право вас арештувати?

– Я знаю одне, що я не маю ніяких прав і зі мною можете зробити що завгодно, так як це ви вже робили.

– Ми вас попереджаємо, щоб ви не збирали в своїй хаті людей. Ми знаємо, що ви слухаєте «ворожі голоси» з-за кордону і про все це розказуєте іншим. Цього робити не можна.

Міліціонер навіть написав записку, що не повинен робити, зокрема:

– не слухати радіопередач з-за кордону;

– не говорити нічого про тюремні табори;

– не зустрічатися з жителями села;

– не ходити на весілля та інші громадські зібрання;

– не співати українських пісень і не розказувати казок дітям;

– завжди хвалити радянську владу, яка простила вчинені провини проти неї.

Ще й наказав міліціонер, що буде строго контролювати його, а за порушення буде притягувати до відповідальності. ■

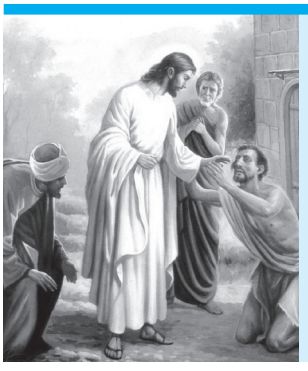

МОЛИТВА У ТЕРПІННІ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в наміреннях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє наміреннЯ).
Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: Літо минуло, якби й не було...

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Місяць вересень має свої особливості в тому, що багато працівників, учнів і студентів повертаються до нормального ритму життя. Багато людей ще до вересня повернулися з літнього відпочинку, подорожей, виїздів на літні резиденції. Інколи молодші беруть з собою старших, а навіть хворих, щоб таким чином їм створити своєрідний комфорт літнього відпочинку з виїздом.

Але тільки якась мізерна частина хворих і перестарілих може виїхати за межі свого помешкання. Кому цікаво тягатися з хворими під час подорожі та ще доглядати їх? А якщо відвезти хворих в сільську місцевість чи у відпочинкові місця, то й там потрібно їх обслуговувати. Чи вистачить їхньої пенсії? Тому не кожен хворий може відпочити так, як би цього хотілося. На все потрібні гроші. А тут на ліки не вистачає.

Хворі та й перестарілі завжди бажають теплого сонечка. Літнє сонце, яке вже зранку зливало своє проміння і обігрівало їх теплом в домівках та й на подвір'ю і в садках, є також даром Божим і для них.

Тож, дорогі хворі, подякуймо Господеві за тепленьке і щедре літо, за ті сонячні дні, за рясні дощі, за урожай на полях і в садках, за зелені трави, за кожний колосок пшениці, жита, ячменю, за всяку городину і за все, чим обдарував нас добрий і милосердний Отець наш Небесний.

Не втрачаймо надії, дорогі брати і сестри, на місяць вересень, що є початком золотої осені, коли наша земля зігріта теплом і за Божою благодаттю обдаровує всіх своїми плодами.

На місяць вересень припадають два великі свята – Різдво Пресвятої Богородиці і Воздвиження Чесного Хреста. Хрест і Мати Божа дуже глибоко витиснули свої знаки на нашій релігійності, на нашій духовності. Піднесення Хреста є великою, предивною таємницею. Кожна людина духовно зростає через Хрест, на якому помирає Христос.

Свято народження Пречистої Діви Марії дозволяє нам краще заглибитись в таємницю відкуплення людського роду. Прихід Ісуса Христа не був спонтанний, а наперед далеко передбачений за планом Бога-Отця.

Св. Іван Дамаскин пише, що «…день народження Богородиці є днем всесвітньої радості, бо через Неї обновився весь людський рід, і смуток праматері Єви перемінився в радість».

Для хворих і для всіх злиденних людей Діва Марія є великою радістю, ставши для них потішителькою і розрадою. Ми, християни, не можемо уявити свого життя без Небесної Неньки нашої, заступниці Пречистої Діви Марії.

Коли хворіємо, навіть лежачи, можемо своїми словами з довір'ям до Марії прославляти Її серцем і устами, відкриваючи зболілі душі і серця; а Вона, як наша добра Мати, осолодить гіркі терпіння хоч би найважчих недуг. ■

Відвідування хворих

Важливим пунктом щодо діл милосердя у «Катехизмовій частині» є відвідування хворих. Хто б яку посаду не займав, повинен звернути увагу на хворих. Святий Іван Павло II після свого вибору на Папу Римського вже на другий день відвідує хворих у лікарні. Він просить їх молитися за себе як немічного Папу. Ця несподіванка сколихнула цілий світ. Він висловлюється: « З особливою увагою треба відноситися до калік і вбогих, хворих, злиденних і пригноблених. Їм, властиво, на порозі нашої пастирської услуги хочемо відкрити наше серце. Між іншим, це ви, брати і сестри, через своє терпіння приймаєте участь у муках самого нашого Спасителя і в особливий спосіб їх доповнюєте. Негідний наступник Петра, котрий старається пізнати «величезні багатства Христа», хоче вашої допомоги, вашої молитви, вашого посвячення чи «жертви», якої найбільше потребує і якої найпокірніше просить» (Ватикан, 17.10.1978 р.).

Дехто може подумати, що відвідувати хворих нас зобов'язує Церква лише в лікарні. Коли хворий потрапляє в лікарню, він змінює стиль свого життя: це і нове приміщення (деколи навіть найкращі умови не можуть замінити домашнього ліжка, до якого людина звикла), тут під опіку хворого беруть лікарі, медсестри, санітари, які, на перший погляд, є чужими, і харчування інше – загалом все не так, як вдома. Тому хворий потребує спілкування зі своїми знайомими і рідними. Хворий сумує і тужить за домом, а особливо, коли пролежав у лікарні вже цілий тиждень. Така наша людська природа.

З іншого боку, відвідувачі мають відчувати потребу спілкування з хворими. Якщо хвора людина віруюча, то вона завжди спілкується з Господом Богом молитвою, роздумами і переживаннями. А терпіння, тобто хрест, який несе хворий, робить людину праведною і святою. «Бо коли я немічний, тоді я сильний» (II Кор. 12,10). Саме хворі є сильні духом, а їхня молитва має

велику силу. Тому сам Папа просив у хворих молитви, заступництва перед Господом Богом, відчуваючи свою слабкість, хоч і був керманичем Вселенської Церкви.

Тому, коли йдемо до хворого, ми не повинні зважати, чи це наш родич, близький, знайомий. Йдучи до хворого, йдемо до самого Ісуса Христа, який потребує нашої допомоги, як це Він у свій час бажав від своїх учнів в Оливному городі.

Навіть якщо ми сядемо біля хворого, поклавши з любов'ю свою руку на немічне його плече, і скажемо від всієї щирості свого серця слово потіхи – це буде великий дар. Не бійтеся обійняти і навіть поцілувати хворого, коли ви прийшли до нього, чи залишаєте його на довгу ніч і на наступний день. Такі зустрічі лікують хворих краще, ніж дорогі ліки, процедури чи навіть хірургічні операції.

З хворими людьми ми повинні обходитися, як із святими: не говорити нічого зайвого, не осуджувати інших, не нарікати на Бога. Натомість дякуймо за все Богові. Дуже добре, та, на жаль, так рідко буває, щоб відвідувач і хворий разом помолилися. Навіть коротка молитва буде

мати надзвичайну користь для хворого і для відвідувача.

Важливо є відвідувати хворих у їхніх домівках, особливо, коли вони самотні й нема кому прибрати їхнє помешкання. Інколи хворі не так сприймають, як би нам хотілося, нашу присутність. Але, коли ми з добрим серцем приберемо їхній столик, кухню і, якщо це потрібно, допоможемо їм обмити своє тіло, то це вже буде вчинок Доброго Самарянина. Хворі, в свою чергу, мають подякувати добрим гостям і за них помолитися Богові.

Відвідувачі хворих повинні з ними ділитися своєю любов'ю, радістю і добротою, яку їм Бог дарував, щоб так допомогти їм у терпіннях.

Перед тим, як маємо виконати місію відвідин хворих, ми повинні щиро помолитись до Святого Духа про необхідний дар терпеливості. А після відвідин подякувати Богові за добрий наш вчинок. ■

Недобра мати

Одна старша жінка розказувала: «Батька не пам'ятаю, він загинув на війні. Мати моя з самого дитинства недолюблювала мене. Вона не любила батька і тому, мабуть, мене дуже ненавиділа. Часто мене мати била і то деколи так жахливо, що виглядало катуванням.

Пам'ятаю вже добре ці хвилини, коли я втікала від неї, навколо столу бігала. Мати взяла в руки шнур від праски, а я благаю, не прошу, а благаю зі страху:

– Мамочко, матінко, я ніколи більше не буду, тільки не бий!

Тоді вона ще з більшою ненавистю і енергією почала мене шмагати шнуром, не дивлячись, завдавала удари по голові, по плечах, по руках і навіть по обличчю. Довго носила я потім синяки, вузькі, довгі з підтьоками кольору крові. Досталося мені шнуром за речі, які розуміла, і за речі, яких не розуміла, а більше за те, що бігала по дворі довше і спілкувалася з дітьми, які не подобалися матері. І так було часто в мої дитячі роки. Побиття не обмежувалося шнуром. Часто брала мене за волосся і товкла головою до стіни. Це важко зрозуміти, але людина, опанована ненавистю, під впливом алкоголю на все спосібна.

Дивуюся, як я це все пережила і залишилася нормальною людиною, психічно здоровою. Мабуть, тому, що зверталася з плачем, ридала, просила у Матері Божої прощення. Тепер, коли споминаю ці хвилини, то серце починає битися сильніше, щось давить мене, а до матері виникає ненависть. Цього я не хочу, але така правда. Коли вона була важко хвора, я навідувалась, але серця до неї не мала. І такий похорон був. Розумію, що мати – особа, яка дала мені життя, свою кров, їжу і є для мене рідною, але гірка правда гнітить мене. ■

МОЛИТВА ЗА ХВОРИХ І ТЕРПЛЯЧИХ

Боже, Отче наш, нехай Твоє Провидіння чуває над хворими і терплячими, щоби вони не марнували терпіння, лише впрягалися в Твоє служіння і єдналися з жертвою Твого Сина. Отче найдорожчий, дай всім терплячим ласку доброго і плідного пережиття терпінь, додай їм сили, бадьорості, надії і потішай, наскільки це можливо, дай їм полегшення у їхніх терпіннях. Корми їх Тілом і Кров'ю Твого Сина. Живи в них і будуй у них своє Царство.
Дозволь їм реалізувати своє покликання як хворих і благослови їх як спільноту хворих, щоби вони у своїх терпіннях були корисними для ближніх і Церкви. Нехай Святий Дух провадить їх до святості і щастя вічного. Амінь.

Слова Алексіса Карреля (1873 - 1944)

Видатний французький лікар-фізіолог, лауреат Нобелівської премії у своїх роздумах записав:

«Не можемо управляти нашим життям, якщо не будемо бачити, що значить жити і що значить вмирати».

Коли він захворів, йому звернули увагу, що прийшов час прийняти Святі Тайни. Він висповідався, і прийняв св. Причастя й Оливопомазання з дитячою простотою.

Знову ж у своїх роздумах записав у щоденнику: «Господи, дякую Тобі, що мене так надовго заховав і продовжив моє життя… Поки закрию книжку життя, дай мені ласку читати в ній те, чого я ще не знаю. Життя моє було пустинею, бо не знав Тебе. Дозволь, щоб мимо моєї осені моя пустиня розцвіла, щоби кожна хвилина, яку Ти мені залишаєш, була посвячена Тобі. Нічого не бажаю для себе, як тільки Твоєї ласки».

Усмішка

Під час уроків релігії священик запитує дітей:

– Чи може хтось відповісти, як довго Адам і Єва перебували в раю?

– Не більше як до половини вересня, – тут же відповів Івась, син садівника.

– О, а чому так? – здивувався катехит.

– Бо саме у вересні достигають яблука, – відповів впевнено хлопчик.

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ до Апостольства хворих

Шановні хворі брати і сестри, пригадуємо Вам, що кожна хвора чи страждаюча людина може стати членом Апостольства хворих, яке поширене по всьому світі. Для цього потрібно виконувати три умови:

- **Прийняти терпіння як Божу волю;**
- **Зносити ці терпіння і страждання терпеливо, по-християнськи, в єдності з Ісусом, Котрий за нас жертвувався на хресті, жертвується у Пресвятій Євхаристії і постійно живе в Церкві.**
- **Жертвувати свої терпіння Богові в намірі приближення Царства Божого, за спасіння світу, за Церкву, Батьківщину і в наміренні Святішого Отця.**

Ці умови не зобов'язують хворих під гріхом, ані на все життя, але лише на час хвороби.

Хворий, який з власної волі схоче виконувати ці умови, може звернутися за благословенням до своїх парохів чи духовних провідників.

***

Любі хворі, редакція «Місіонаря» запрошує вас через наш часопис до взаємного спілкування.

Тому просимо подавати свої дописи, де ви будете розказувати про свої терпіння і страждання, щоб таким способом поділитися з іншими хворими дарами – своєю терпеливістю і мужністю, а також побожністю. Не хвилюйтесь за граматичні помилки – основне, щоб написали від щирого серця.

Бажаємо вам всіх ласк Божих і здоров'я на довгі літа.

Вислови святих про терпіння

Нема кращого часу, ніж духовна посуха, аби виявити підчинення Божій волі. Земля – це місце, де треба збирати заслуги, а заслуги збираємо стражданнями.

св. Альфонс

Люди краще служать Богові своїми стражданнями, ніж ділами.

св. Франциск Салезій

Чим важчий прес – тим краще вичавлюється вино, чим важчий хрест – тим більший плід приносить душа.

о. Ігор Цар

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Слава Ісусу Христу!

Дорогий журнал «Місіонар»!

Хочу через Ваш журнал висловити подяку за всі отримані ласки від Господа Бога, Пречистої Діви Марії, Ісуса Христа і всіх святих.

Кутинська Юля,
м. Золочів, Львівська обл.

Всемилостивий Господи! Перед тим, як висловити свою подяку, я зі сльозами на очах і доземним поклоном перепрошую за сумніви, недовіру і невдячність. В моєму випадку сильно боліла нога, і коли вже несила було терпіти і нічого не допомагало, я з гарячою молитвою звернулася до Господа Бога через св. апостола Юду-Тадея і безвідмовну молитву до св. Антонія. І, на превелике диво, біль зник на другий день. Та я, невдячна, замість взяти ручку в руки (бо обіцяла), ще чогось чекала і ще сумнівалася (невже?). І дочекалася. Однієї ночі нога розболілася і зовсім уже розпухла. І тоді з розпачем і розумінням, що сама винна, я щиро молилася до Господа, щоб змилувався наді мною, і чекала хіба на чудо, бо через один день уже мала вийти на роботу, а не могла перейти навіть через кімнату. Була неділя, я просила Господа Бога, щоб зволив у вівторок вийти мені на роботу (робота стояча), бо інакше не дам ради собі матеріально. І мені, невдячній і недостойній, Господь дарував ласку, я вийшла вчасно на роботу і працюю по сьогодні. Принагідно хочу подякувати всім святим, через яких я зверталася до Господа за різних обставин.

Я дякую Господу Богу, Ісусові Христові і Його Пресвятому Серцю, Матері Божій Неустанної Помочі і її Непорочному Серцю, Матері Божій Гошівській, Ангелу-Хоронителю, св. апостолу Юді-Тадею, св. Отцю Піо, св. Анні, св. обручнику Йосифу, св. Марті, св. Терезі, св. Філомені, св. Іванові Павлу II, св.Шарбелю, всім душам у чистилищі, св. Спиридону, св. Антонію, св. Бенедикту, св. о. Миколаю, бл. о. Миколаю Чарнецькому, свв. Апостолам Петрові і Павлові, св. Перегрину, св. Івану Хрестителю, св. ап. Андрію Первозванному, св. священномученикові Йосафату, св. первомученикові Степану, св. Герарду, а також 9-ти св. лікарям із молитовника: св. Роху, св. єв. Луці, св. безсрібникам і чудотворцям Космі і Дам'яну, св. Пантелеймону, св. Кир та Івану, св. Діомиду, св. Зиновію і Преподобному Іпатію-цілителю. Дякую Тобі, Предобрий Господи, і всім святим Тріумфуючої Церкви за дар життя, за батьків, за дітей і онуків, за навчання і роботу, за здоров'я, за сонце, за воду, за природу і всі незлічені дари, які Ти нам, Боже, посилаєш. Даруй нам прощення гріхів, мудрости, сили і витривалості в молитві і праці на славу Божу і на спасіння наших душ. Слава Ісусу Христу!

Велике спасибі, дорогий «Місіонарю», за журнал.
Николюк Люба,
м. Калуш, Івано-Франківська обл.

Хочу скласти щиру подяку через часопис «Місіонар» Господу нашому і Пресвятій Богородиці, апостолові Юді-Тадею, св. Шарбелю, Гошівській Божій Матері за вислухані молитви. А ще я довго молилася на вервиці, і Бог почув мене й подарував таку довгоочікувану онучечку!

Щиро Вам дякую за отриману ласку і благословення.

З повагою
Карпин Люба,
с. Монастирець, Жидачівський р-н., Львівська обл.

Хочу виконати обіцянку, написавши у Ваш журнал подяку. Щиро дякую Господу, Пресвятій Богородиці і св. Юді-Тадею за велику поміч в отриманні багатьох ласк. А ще хочу коротенько описати: коли я не знала про св. Тадея, асоціювала його з Юдою-зрадником. Коли в мене була проблема і мені казали молитись до святого Тадея, я ніби і не дуже в це вірила. І тоді вголос сказала: «Святий Тадею, якщо ти

хочеш, щоб я повірила тобі, допоможи мені, а я обіцяю купити книжечку про твоє життя і більше про тебе взнати». І не повірите – я отримала, що просила. Відтоді я щиро дякую моєму святому покровителю, відмовляю дев'ятниці і щоразу звертаюся за опікою і покровительством для себе і своїх рідних.

З вдячністю
Оксана,
с. Денисів, Козівський р-н.,
Тернопільська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря», хочу подякувати через журнал Господу Богу, Матінці Божій Лопатинській, св. Юді-Тадею, св. Миколаю Чудотворцю, св. Антонію Падевському, св. Спиридону, св. Бенедиктові, св. Шарбелю і всім святим за вислухані молитви, за допомогу у складних обставинах життя, за всі отримані ласки і дари, за їхню опіку наді мною і моєю родиною.

Віддаю Богові низький поклін, честь і славу.

Марія Д.,
с. Лопатин, Радехівський р-н.,
Львівська обл.

■ Шановна редакціє часопису «Місіонар»!

Хочу через Ваш часопис висловити подяку Господу Богу, нашому Спасителю Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії та св. апостолові Юді-Тадею за допомогу в здоров'ї, за опіку наді мною.

Мене дуже боліло праве коліно, мені важко було ходити. Я постійно зверталась до лікарів, але допомога після процедур та курсу лікувань була на два-три тижні, а потім – знову біль. Тоді звернулась по допомогу до нашої небесної Матінки, Пречистої Діви Марії, та до святого апостола Юди-Тадея. Щодня молюсь до них і почуваю себе набагато краще. Вірю і надіюсь, що молитва врятує мене.

Від усього серця щиро дякую усім небесним силам, вірю і надіюсь тільки на Божу допомогу.

Салій Ганна,
смт. Єзупіль, Тисменицький р-н.,
Івано-Франківська обл.

■ Дорогий журнале «Місіонар»!

Через Вашу рубрику «ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС» хочу подякувати за ласки, які одержали мій син, я і вся родина. Висловлюю щиру подяку Господу Богу у Святій Трійці Єдиному, Матінці Божій, Пречистій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею за всі отримані ласки, особливо за мого сина, брата Ярослава, який закінчив Дрогобицьку духовну семінарію і студії в Римі.

Молімося, просімо, люди, Господа і Матір Божу, і Вони нам допоможуть!!!

Крижановська Вікторія,
м. Трускавець, Львівська обл.

■ Щиро дякую Господу Богу, Пресвятій Богородиці, святому Шарбелю, святому Папі Іванові Павлу II за оздоровлення моєї мами та за всі отримані ласки.

Оксана,
м. Дрогобич,
Львівська обл.

■ Шановна редакціє!

На сторінках вашого журналу хочу висловити щиру подяку за вислухані молитви.

Під час війни в 1941 р. я опинився в німецькому таборі на території Польщі. Через півроку перебування в цьому таборі я зрозумів, що живим тут не залишитися. Я звернувся до Матері Божої за допомогою та постановив: якщо залишуся живим, то напишу Їй подяку в журналі «Місіонар», який я любив читати ще до війни. Пробувши в таборі близько трьох років, я дочекався дива: мене звільнили. Я потрапив в Австрію до господаря на роботу, де пробув до закінчення війни в 1945 р.

Я залишився живим і живу до сьогодні, мені 94 роки. Про свою обіцянку я пам'ятав завжди. Хочу найперше перепросити Матір Божу за те, що так довго не писав, та висловити щиру подяку Небесній Цариці, що допомагала мені в житті.

Юрій Владика,
с. Стремінь, Сокальський р-н,
Львівська обл.

УВАГА! ПРИЗИ!

Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 27.09.2014 *та отримайте* ПРИЗ!

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «З»»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

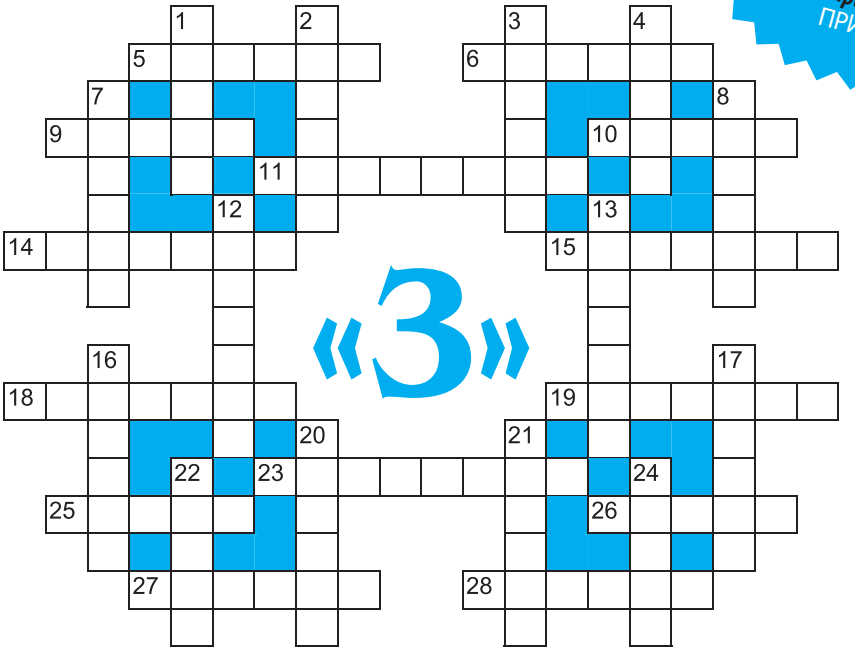

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Установа з певним штатом службовців і адміністрацією, що працюють в якій-небудь галузі освіти, науки, культури. 6. А був там чоловік, … на ім'я; він був головою над митарями й був багатий (Лк. 19,2). 9. Мати ласкава, Мати єдина, вимоли в небі у Твого Сина, щоб … з сходом в єдності співали пісню вдячности (з пісні «Маріє, Діво благословенна»). 10. Зшиті аркуші чистого паперу в обкладинці для писання або малювання. 11. Назва журналу для дітей видавництва «Свічадо». 14. Те саме, що ювелір. 15. Легендарний український музичний гурт з Коломиї, лауреат ІІ премії фестивалю «Червона рута-89» в Чернівцях. 18. Місто у Львівській області, де знаходиться монастир Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа (ЧСВВ). 19. Людина, що володіє глибокими знаннями в якійсь галузі, має тонкий смак. 23. Псевдонім отця Севастіяна Сабола, ЧСВВ. 25. Наметена вітром кучугура снігу. 26. Фізична скалярна величина, яка визначає здатність тіл бути джерелом електромагнітних полів. 27. Дар Святого Духа. 28. Фотографія; зображення когось, чогось, одержане способом фотографування; світлина.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Новий … – священна книга християнства, частина Біблії, написана християнськими святими. 2. Місто у Хорватії, де в 1915 р. видавався часопис «Місіонар». 3. Бухта; частина океану, моря, озера, річки, що вдається в сушу. 4. Чоловіче ім'я. 7. Українська письменниця, поетеса, автор підручників «Читанка» для 2-го класу (1933 р.), «Читанка» для 3-го класу (1939 р.). 8. Ламана лінія. 12. Широковідомий вірш Тараса Шевченка. 13. Відпустове місце у Жовківському районі на Львівщині, де у XVII ст. з'явилася Пресвята Богородиця дівчині Марусі. 16. Книжка Марка Твена «Принц і …». 17. Співвітчизник, краянин. 20. Молода українська письменниця, автор оповідання «Один день з життя вчительки» – … Живка. 21. Дія, при якій замість одного предмета, явища, особи виступає інший предмет, явище, дія. 22. Ще одну притчу подав він їм, промовляючи: «Царство Небесне подібне до чоловіка, що був посіяв добре … на своїм полі» (Мт. 13,24). 24. Львівська газета «Високий …».

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ОПУБЛІКОВАНИЙ У ЧИСЛІ ЗА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 2014 РОКУ:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Праведник. 7.Воля. 10.Коло. 12.Подорож. 13.Лондон. 14.Вигода. 18.Царство. 19.Літо. 20.Тигр. 23.Ева. 24.Сальвадор. 25.Дух. 28. Константинополь.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Ера. 2.Теолог. 3.Мир. 5.Благодать. 6.Володимир. 7.Вік. 8.Володар. 9.Молитва. 11.Око. 15.Чоловік. 16.Всесвіт. 17.Корсунь. 21.Факт. 22.Соло. 26.Юнь. 27.Бог.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

«Спаситель і всі, хто до Нього долучаютьсятаким чином, як Він вимагає, пов'язуються з Ним в одне живе тіло, як голова і члени тіла (Еф. 4, 15), як виноград і лози (Йо. 15, 5). Це вростання у Христа означає для людини нове народження. Їй не лише зовні більше не споминається жодної провини, – вона до того ж перероджується внутрішньо.

Сила Христова вливається в її душу як джерело нового життя. Зачаті плоттю з сімени Адама зачинаються наново з Духа Христового. Стара людина не зникає, вона залишається тіломі душею; але нове життя, що походить не з її колишньої природи, а струменіє від Христа, проникає в неї і її перемінює».

ЕдитШтайн

ЩО ТАКЕ ЛЮДИНА?

Богословська антропологія

У цій книзі Едит Штайн досліджує католицький образ людини в аспектах сотворіннєвости, єдности душі й тіла, соціяльного буття людини та її індивідуальности. Свою філософську проблематику, як-от про смертність, а передусім про свободу людини – свою головну тему – вона висвітлює, представляючи догматичні церковні декларації, розвиваючи їх власними рефлексіями. Окремий – на жаль, незавершений – розділ Едит Штайн присвячує питанню співвідношення між вірою і розумом та дискусії з модерністами.

ISBN 978-966-658-313-3, 200 с., 170 x 240 мм., тверда опр.

ВИДАВНИЦТВО «МІСІОНЕР» З СЕРІЇ «ЗІБРАННЯ ТВОРІВ ЕДИТ ШТАЙН» пропонує також:

«ВСТУП ДО ФІЛОСОФІЇ»

«БУДОВА ЛЮДСЬКОЇ ОСОБИ»

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

**«Будинок,
в якому немає книг,
подібний до тіла,
позбавленого душі»**

Ціцерон

ПАЛІТУРНИЙ ЦЕХ

Наші Послуги:

- **Оправа книг**
- **Бухгалтерські оборотки**
- **Дипломні роботи** (виконання - 15 хв.)
- **Реставрація оправ**
- **Шкіряна оправа Біблій**
- **Тиснення, шиття, обрізка**

Наша адреса та контакти:
м. Львів,
вул. Б. Хмельницького, 133
+38 (032) 231-63-44
+38 (096) 212-01-73

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net